

ဝင်းငြိမ်း
စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်။

အမှတ်တရ

မိုး

ရွှေအမြူတေဝတ္ထုတို(၆၃)ပုဒ်စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား

ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ စတုတ္ထ အကြိမ်မြောက် စာပေဆုပေးပွဲနဲ့ အတူ အမှတ်တရအဖြစ် ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ "အမှတ်တရရွှေ ၆၃"ကို စီစဉ် တင်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်အတွက် ရွှေအမြုတေမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုများကို ပြန်ဖတ်တဲ့ အခါမှာ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၄-၅ နှစ်က ကျွန်တော် တစ်နှိုက်မက်မက် နှစ်ခြိုက်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုများကို ပြန်ဖတ်ရတဲ့ အခါ၊ အဲဒီဝတ္ထုများကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ဟာ စာပေလောကနဲ့ အလှမ်းကွာနေကြတာကို သတိထားမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမှတ် ၆၀ ကအစ ၆၁၊ ၆၂ အပါအဝင် အခု ၆၃ အထိ ဖော်ပြထားတဲ့ စာရေးဆရာ အများ စုမှာ စာပေလောကနဲ့ အဆက်ပြတ်နေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ဖြစ်တာကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။

နာမည်ကြီး ဆရာ၊ ဆရာမများ အနေနဲ့ သူတို့ ရဲ့ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်များကို ထုတ်ဝေသူများက စုစည်း ထုတ်ဝေပေးကြပေမဲ့ တစ်ပုဒ်ကောင်း ၊ နှစ်ပုဒ်ကောင်းသာ ဝါသနာအရ ရေးခဲ့ကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ရဲ့ ဝတ္ထုကောင်းများကတော့ ရွှေအမြုတေ ဟောင်းများ ထဲမှာ ပဲ နစ်မြုပ်နေပါတယ်။ ဒီဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့ လက်ရာတွေကို သက်တမ်း ၂၀ ပြည့်တော့မှာ ဖြစ်တဲ့ ရွှေအမြုတေ စာဖတ်ပရိသတ်များ ဖတ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ စုစည်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်း စာဖတ်သူများ နှင့် တွေ့ဆုံပေးခြင်းကဏ္ဍကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးစဉ်

က ဆရာမြသန်းတင့်နဲ့ တွေ့ဆုံချိန်မှာ ဆရာက စာရေးဆရာ အလုပ်ဆိုတာ လမ်းကြိုလို့ အပျော်ဝင်လုပ်လို့ ရတဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေအမြုတေမှာ ဖော်ပြရလောက်အောင် ကောင်းခဲ့တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတို့ ရဲ့ လက်ရာများကို ကိုယ်တိုင်ပြန်ဖတ်မိကြရင် စာဆက် ရေးချင်တဲ့ လိပ်ပြာကလေး နီးလာလိမ့်မလားလို့ လည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါတယ်။

အမှတ်တရရွှေ ၆၂ ထွက်ပြီးစကာလမှာ အဲဒီစုစည်းမှု မှာ ပါတဲ့ ဆရာ ၃-၄ယောက်လောက် စာပြန်ရေးဖြစ်ကြတာ ဖတ်ရ တော့ ကျွန်တော် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ စာရေးကောင်း ပေမဲ့ စာပေလောကကို ကျောခိုင်းသွားတဲ့ သူတွေကို ကျွန်တော် နှမြောမိတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ စာရေးကြပါဗျာလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းတော့ မလုပ်ဝံ့ပြန်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များက ပေးနိုင်ကြတဲ့ ၊ ပေးနေကြတဲ့ စာမူခများ ဟာ မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို အထောက်အကူပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အရင်တုန်းက စာရေးခြင်း ဆိုတာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ရပ်အဖြစ် လုပ်ဆောင်လို့ ရနိုင်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်ပေမဲ့ ဒီခေတ်မှာ တော့ ဝါသနာ အလျောက်သာ ရေးလို့ ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် လည်း စာရေးကောင်းသူများကို ကြိုကြိုက်တဲ့ အခါမှာ ၊ ရင်ထဲမှာ ပြောချင်တာတွေ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ အခါမှာ ရေးပါ။ အရင်လိုပဲ ဟတ်ထိတဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတွေ ပေါ်ထွက် ပါလာလိမ့်မယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ စာရေးချင်သူအားလုံးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုမှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် တစ်ခါတုန်းက ရွှေအမြုတေမှာ လူကြိုက်များ ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုများကို ပြန်လည်စုစည်း ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပြောချင်တာကတော့ စာအုပ်ရောင်းဈေးကိစ္စပါ။ ထုတ်ဝေသူရော ကျွန်တော့်ဘက်ကပါ

စာအုပ်ကို အသက်သာဆုံး နှုန်းထားနဲ့ ဖြန့်ချိပေးချင်ပါတယ်။ ကုန်ကျစရိတ် သက်သာအောင် အရည်အသွေးကို လျှော့ပြန်တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဖြစ်ရပါတယ်။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါထွက်ရတဲ့ စုစည်းမှု ဖြစ်တာကြောင့် အကောင်းဆုံးပဲ ပေးဆပ်ချင်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးကို ပေးဆပ်တဲ့ အခါမှာ အနည်းနဲ့ အများ ဆိုသလို ကုန်ကျစရိတ်ကလည်း များ လာတာကြောင့် စာဖတ်သူ များ ဘက်က နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝင်း ငြိမ်း

ဒိုးကြေးကလေးများ သနားခဲ့ပါဦးဘုရား
နုနုရည် အင်းဝ

မရှိခဏ၊ လိုတရတဲ့ ရွှေကုန်နန်း အရှင်သခင် ဘဘကျော်ကြီးပါဘု
ရား

ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီ၊ အနီ၊ အဖြူ၊ သံဘူးဘီယာ၊ ဖော်ဒကာစုံလင်စွာ

ကြက်ကြော်အမြည်းနဲ့ ဆက်သပါတယ်ဘုရား

ထူးခြားအောင် နူးယားနဲ့ လည်း အဖွာတော် ဆက်သပါတယ်ဘုရား

ငွေပိဿာ မြောက်မြားစွာနဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး ကြက်လောင်းတော်မူရ

နီ

ကြွတော်မူပါ ဘဘကျော်ဘုရား

"စကားစိမ်းလှိုင်၊ စကားဝါကြိုင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တပသီတို့

စံပျော်မြူးရာ၊ ရေတံခွန် ကိုးဆယ့်ကိုး၊ ကျောက်နွားသိုး ကိုးကောင်ရှိရာ၊ ပုပ္ပားတောင်ကလပ် တောင်မြတ်မဟာ၊ တောင်သေလာမှာ ပျော်စံပါတဲ့ ပုပ္ပားမယ်တော် သခင်မဘုရား...၊ သစ်သီးပန်းမန်၊ ချိုချဉ်ခဲဖွယ် ခြံရံလျက်၊ အချက်ကျ ဆက်သပါတယ်ဘုရား။ ပူဇော်ပသပါတယ်ဘုရား။ ဤနေရာ၊ ဤနတ်နန်းသို့ ကြွလှမ်းပျော်တော်မူပါ၊ ပုပ္ပားမယ်တော် အရှင်မြတ် ဘုရား..."

"အောင်ပါစေသော အောင်စေသော...။

ရွှေကညာ ဖျော်ဖြေဗွေကျော့ မြန်မြေချာဝယ် လွန်သာတွေလို့ မှန်ရွှေစာငယ် မူယာပိုဖွဲ့ဆိုယောင်မှား..."

"အို... ဘာတဲ့ တုံး။ ယိုးဒယားတဲ့ လား မသက်မော် ကလေးမရေ..."

"စံစံပယ် သည် ဝယ်သာ ခု မြန်မြေချာဝယ် ဘုံလယ်ဗွေငယ်မှာ "

"ဆန်းသစ်ဦး ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ရဲ့ နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်မြသက်မော် တဲ့ လား"

"ပျော်တော်မူပါ သခင်မဘုရား။ သစ်သီးပါဘုရား၊ ပန်းပါဘုရား။ သခင်မစိတ် တိုင်းကျပျော်တော်မူပါ၊ စံတော်မူပါဘုရား"

"ဟေ့... သခင်မ ပျော်တော်မူတယ်။ သခင်မကို အဆိုနဲ့ ချောနေတာ ဘယ်သူ ဟဲ့"

"မှန်ပါ... မြသက်မော်ပါဘုရား"

"နိုင်ငံကျော်ဆန်းသစ်ဦးဇာတ်က မြသက်မော်လားဟဲ့"

"မှန်ပါဘုရား"

"မြသက်မော်ဘေးကအကောင်ကကောဟဲ့ ဟေ..."

"နိုင်ငံကျော်၊ ကမ္ဘာကျော် အဆိုတော် လူရွှင်တော်ထင်ပေါ်ပါဘုရား"

"အောင်မယ် နင်က တမြူးမြူး တကြွကြွနဲ့ သခင်မကြွလာတာကို ပျော်လို့ လားဟေ့။ အေး... ပျော်ရမယ်၊ မော်ရမယ်။ နင်တို့ ပျော်နိုင်မော် နိုင်အောင် မယ်တော် အမြဲတမ်း မနေတယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား ဟေ့"

"သိပါတယ်ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သိပါတယ်ဘုရား"

"အေး... ဟုတ်ကဲ့လား။ နင်တို့ လင်မယား ကလေးတွေနဲ့ ဇာတ်မက ရလို့ ဒုက္ခ ရောက်နေတော့ ဘယ်သူခေါ်ကျွေးသလဲ၊ ဟေ။ မယ်တော် ခေါ်ကျွေးတယ်မဟုတ်လား။ နင်တို့ ကတော့ ဟိုအရင်အချိန် နင်တို့ ဇာတ်ကနေတုန်းဖြင့် လင်က ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ၊ လူရွှင်တော်ကြီးလုပ်၊ မယားက အဆိုတော်ကြီးလုပ်ပြီး မယ်တော်ကို မေ့နေတာမဟုတ် လား ဟေ့"

"မမေ့ကြောင်းပါဘုရား။ မယ်တော့်ကျေးဇူးတွေ ကြီးကြောင်းပါဘုရား"

"မယ်တော့်ကျေးဇူးကို မမေ့နဲ့ ဟေ့ နော်၊ ကြားလား။ သားတွေ၊ သမီးတွေအားလုံး ကို မယ်တော် ကြည့်ရမယ်။ နင်တို့ တင် မဟုတ်ဘူး ဟဲ့။ ဟော... ဟိုမှာ ရွှေမန်းစိန် ဇာတ်အဖွဲ့ မင်းသားလေးတွေ ဟုတ်ကဲ့လား ဟေ့။ နင်တို့ ကိုလည်း မယ်တော်ခေါ်ကျွေး တယ်မဟုတ်လားဟေ့။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်ပေစေနော်၊ ဟုတ်ကဲ့လား။ အေး... မယ်တော် ပျော်တယ်။ ဟဲ့... အဆိုတော်၊ လူရွှင်တော်မောင်နဲ့ တောင်တော် ရွှေပုပ္ပားနဲ့ မယ်တော်ပျော်မယ်ဟေ့"

"စိမ်းစိမ်းညိုညို၊ မိုးမိုးမှ ဝိုင်း ရှုတိုင်းသာစွ မြရောင် တောင်တော်ပုပ္ပား လှအားပါပေ မွေ့မွေ့ပျော်ပျော် စကားရနံ့လေး ပျံ့မွှေး ညင်းလေ"

သွေးသော် အေးအေးသန့်သန့် ပြန်ပြန်မြူး ကြည်နူးလှုပ်ရှား ပုပ္ပားမြတ်တောင်တော်"

"ဟေ့... ဟေ့... ဟေ့"

"အေ... မယ်တော်ပျော်တယ်။ ဟဲ့... ကနားရှင်ဘယ်မလဲ၊ လာ ဒီနားကို"

"မှန်ပါဘုရား၊ ကနားရှင်က အရှင်သခင်တွေကို ကိုယ်တိုင်ချော့ချင်လို့ ပါတဲ့ ဘုရား။ အိမ်ပေါ်မှာ လူဝတ်ချွတ် နတ်ဝင်ဆင်နေပါတယ်ဘုရား။ ဟောဒါ ကနားရှင်ရဲ့ ကြင်ရာတော်ပါဘုရား။ ဟဲ့ ညီမ မယ်တော့်ရှေ့ တိုးထိုင်လေ"

"အေး ကနားရှင်သားတော်က စနေသား ဟုတ်ကဲ့လား။ သမီးတော်ကတော့ ဘာနေသမီးတုံးဟဲ့"

"ဗုဒ္ဓဟူးသမီးပါဘုရား"

"အို... စနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူး အရူးတောင် ကျောင်းဆောက်ရသတဲ့ ဟဲ့။ သမီးတော် မယ်တော်မတာကို သိရဲ့ လားဟေ့။ ဒီအပတ် စားရမယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း အမှန်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လားဟေ့ သမီးတော်ရဲ့ ။ လူပျော်မှ နတ်ပျော်၊ နတ်ပျော်မှ လူမနိုင်မယ်ဟဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့လား။ အချိန်တန် အမှန်ဖြစ်ရင် ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လားဟေ့။ ကဲ... မယ်တော်ကြွမယ်။ ဟဲ့... အဆိုတော်မရဲ့ အရေးထဲ ကလေးက တိုးလို့ တွဲလောင်းနဲ့ ရုပ်ပြမလှလိုက်တာ ။ ပြီးမှ နို့တိုက် ကလေးကိုချထားဦး။ နင်တို့ လင်မယား တစ်လှည့်စီဆိုပြီး ငါ့ကိုပို့။ တောင်တော်ပုပ္ပားနဲ့ မယ်ကြွေကမယ်"

"ပန်းကြွေသီကျူး ကြည်နူးမြူးလို့ တေးသံတကြော်ကြော် ဖိတ်ခေါ်သံကြား ရွှေပုပ္ပားကိုကြွခဲ့နော် စမ်းရေလျှိုမြှောင် သွယ်ကာနှောင် တော

င်မင်းများ အထပ်ထပ်ကို တစ်ခေါက်လောက်အရောက်လာစမ်းပါ့ မျှော်
ကာသာ တမ်းတသော် "

"ဟော... ကနားရှင်ဆင်း လာပြီ။ ဟဲ့ ဟိုမယ် ကိုဌေးသိန်းလာနေပြီ။
သူက ဖေကြီးကျော်ချော့မှာ ။ လုပ်လုပ် နားမနေနဲ့ ။ တီးစမ်း။ ကဲ ပြည်
ကျော်အောင် စည်ဆော်ရွာစားရေ"

"ဟေ့ ထင်ပေါ်၊ မြသက် အဲဒါ ကနားရှင်ပဲ။ ကိုကြီးကျော် ကြက်လော
င်းမှာ ဒိုးကြေးအပီသာချဲ့တောင်း၊ ကြားလား"

"အင်းပါရွာစားရယ်"

"ပွဲဦးမင်း၊ ပွဲလယ်မင်း၊ ပွဲသိမ်းမင်းပါဘုရား။ မရှိခဏ၊ လိုတရတဲ့
ရွှေကူနီနန်း အရှင်သခင် ဘဘကျော်ကြီးပါဘုရား။ ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီ၊ အနီ
၊ အဖြူ၊ သံဘူးဘီယာ၊ ဗော်ဒကာစုံလင်စွာ ကြက်ကြော် အမြည်းနဲ့ ဆက်
သပါတယ်ဘုရား။ ထူးခြားအောင် နူးယားနဲ့ လည်း အဖွာတော် ဆက်သ
ပါတယ်ဘုရား။ ငွေပိဿာမြောက်မြားစွာနဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး ကြက်လောင်း
တော်မူရန် ကြွတော်မူပါ ဘဘကျော်ဘုရား"

"ပခန်း ပခန်း ဘက်ကယ်မှာ မြောင်းတူးရွာမှာ လေဗျာ ဘာ ဘာ
တွေပေါ် ထန်းရည် အရက်တွေပေါ် ထန်းရည် တွေပေါ်လိုက်ပါတဲ့ မြော
င်းတူးရွာသာလွန်လှလေး အရက်တွေ ပေါ်လိုက်ပါတဲ့ မြောင်းတူးရွာ
သာလွန်လှလေး"

"ဖေကြီးရေ ဖေကြီး။ ဟဲ့ မြသက် ပေးပေး သမီးကို။ ရော့ နင့်အလှ
ည့်။ လုပ် လိုက်ဦး ဒိုးကြေးအတွက်"

"အစ်ကို သမီး ကိုယ်တွေပူလာသလိုပဲ"

"ပွဲပြီးတော့ ဆေးခန်းသွားတာပေါ့ကွာ။ လုပ်ပါ ရွာစားစောင့်နေပြီ"

"ဒိုးကြေးလေးများ သနားခဲ့ပါဦးဘုရား XXX ပခန်းရွှေမြို့က ဘာဘ
ကျော်ကြီးရာ XXX မောင်းမတွေက မဆက်လို့ လား ညီဖွားတွေက မ
ဆက်လို့ လား XXXနမလေး တွက်တော့မပါတယ် နှစ်မလေး အတွက်
တော့ မပါတယ် XXX ဒိုးကြေးလေးတွေ၊ ပိဿာလေးတွေ နမလေးအ
တွက်ကို ရှာပေးပါဦး ဘုရား XXX"

"ဖေကြီးရေ၊ ဖေကြီးရေ သောက်လှချည်လား ဖေကြီးရဲ့ "

"ဟေ့ဟေ့ ဆိုင်းရပ်စမ်း။ အဆိုတော် မောင်းမလေးအသံက သိပ်
ကောင်း၊ သိပ်သာ။ ဟင်...မြသက်၊ ဟေ့ကောင်ထင်ပေါ်"

"ဌေးသိန်း"

"ဟား ဟား ဟား... ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ညောင်ဖြူရွာသား ဌေးသိန်း။
ညောင်ဖြူ အလယ်တန်းကျောင်းသားဌေးသိန်းပါကွ။ ဖေကြီးကျော်အဝ
တ်အစားတွေနဲ့ ဆိုတော့ မင်းတို့ ဘယ်မှတ်မိမလဲ။ ဟား ဟား... ကိုကြီး
ကျော်ဝင်ပူးနေတဲ့ ဌေးသိန်းအစစ်ပါ ကွ။ စာဖျင်းတဲ့ ဌေးသိန်းအစစ်၊ အ
နုပညာဝါသနာ မပါတဲ့ ဌေးသိန်းအစစ်၊ ဟဲဟဲ မြသက်ဆိုတဲ့ မောင်းမ
လေးကမုန်းတဲ့ ဌေးသိန်းအစစ်၊ မြသက်ကိုရသွားလို့ အနုပညာ ယောင်
ယောင် ထင်ပေါ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို သောက်မြင်ကတ်တဲ့ ဌေးသိန်းအစစ်"

"မင်းက တအားဝနေတယ်"

"အေး မင်းတို့ က ပိန်နေတယ်။ သိပ်ပိန်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ။
ထို့ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် နိုင်ငံကျော်လူရွှင်တော်ဇနီးမောင်နှံ ဒီနေရာမှာ ဒီလို
လုပ်နေရတာကိုတော့ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဟေ့ မောင်းမတွေ၊ ညီဘွား
တွေ ဒါ ဖေကြီးကျော်ရဲ့ လူ့ဘဝကသူ ငယ်ချင်းတွေ။ ဒါပေမဲ့
ဝါသနာချင်း မတူကြဘူးကွ။ ဖေကြီးကျော်စရိုက်က သိ တယ်မဟုတ်
လား ဟေ။ သောက်မယ်၊ စားမယ်၊ ပျော်မယ်၊ ပါးမယ်၊ ငွေရှာမယ်။ ဟား

ဟား... သူတို့ နှစ်ယောက်က အနုပညာတဲ့ ၊ အနုပညာကို ချစ်တယ်တဲ့ ။
အနု ပညာနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားကြတယ်။ မြ
သက် ဆိုတဲ့ မောင်းမလေးက ဖေကြီးကိုပစ်သွားခဲ့တယ်။ ဟေ့ မောင်းမ
ဖေကြီးပြောတာ မှန်သလားဟေ့ "

"....."

"ဟေ့ မှန်သလားလို့ မေးနေတယ်ကွ"

"မှန်ပါတယ်ဖေကြီး၊ မှန်ပါတယ်"

"မင်းတို့ ဖြေခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ကွ ဆိုင်းသမားတွေရ။ ဟော ဟိုက
မြသက်မော်ဆိုတဲ့ အဆိုတော် မောင်းမလေးကိုဖြေခိုင်းနေတာ။ ဘာတဲ့ ၊
ဘာတဲ့ အဆိုတော်မောင်းမလေး ခုနဆိုလိုက်ပါတယ်။ ခိုးကြေးလေးများ
သနားခဲ့ပါဦးဘုရားတဲ့ ။ ကျွတ်ကျွတ်... ဟေ့ ဖေကြီး သနားမယ်ကွ။ ပိ
ဿာ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ။ ဖေကြီး သနားမယ်။ ကဲ ဆိုဆို ခုနသီချ
င်းလေး ထပ်ဆိုစမ်းပါဦး မောင်းမလေး ရဲ့ "

"ဌေးသိန်းရာ မင်းနဲ့ မှ တွေ့ရတယ်။ ပေး မြသက် မိုက်။ မင်းမဆိုနဲ့
ငါဆိုမယ်။ ပိဿာလေးတွေ စွန့်ခဲ့ပါဦးဘုရား။ ပခန်းရွှေမြို့က
ဘာကျော်ကြီးရာ ညီဘွား တွေက..."

"ဟိုး ဟိုး ဟိုး၊ မလိုချင်ဘူး။ ညီဘွားမဆိုရဘူး။ ညီဘွားမလိုချင်ဘူး။
ဟဲဟဲ ညီဘွားက ခုထိ မာနတွေထားတုန်းပဲလားကွ။ ဘာတဲ့ ပိဿာ
လေးတွေစွန့်ခဲ့ပါတဲ့ ။ စာသားတွေပြောင်းဆိုတယ် ဟုတ်လား။ သနားပါ
လို့ မပြောနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။ ဟားဟား အနုပညာမာနဆိုတာ
လား ညီဘွားရ။ သွားစမ်းပါ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ဒီအချိန် မှာ ၊
မင်းမာနကြီးကို ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
ဖေကြီးသိပါ တယ်ကွ။ မင်းတို့ ကို ဖေကြီး မမှာ ပေါ့။ ဖေကြီး သနားမှာ

ပေါ့။ ဟေ့... ဟို ဗုဒ္ဓ ဟူးသမီးမောင်းမကြီး လာစမ်း၊ ပိဿာငါးရာထုတ်စမ်း။ အောင်မယ် မျက်နှာက မကြည်မသာနဲ့ ဘာလဲ မောင်းမမြသက်မော်ကို မင်း မနာလိုဖြစ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဟေ့ ဖေကြီးကျော်မောင်းမများ ဟာ တိုင်းသိပြည်သိကွ"

"မှန်ပါ ကမ္ဘာသိ ရွာသိပါဘုရား၊ အားလုံးသိကြောင်းပါ"

"အေး ဒီလိုဆို ဗုဒ္ဓဟူးသမီးမောင်းမ ပြုံးစမ်း၊ ရယ်စမ်း၊ ထို့ နင်ပြုံးတာ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ။ မမနဲ့ပေးတဲ့ ဘဲဥတွေစားပြီး သွားဖုံးပေါ်မှာ ကပ်လို့ ။ မှန်ထဲပြန် ကြည့်ဦး။ နေဦး၊ မသွားနဲ့ ဦး ပိဿာငါးရာကို ငါ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ ခင်းစမ်း။ ပိဿာငါးရာနော်။ ညီညီညာညာခင်း၊ ဟုတ်ပြီဟေ့ မောင်းမမြသက်မော် ရွှေလမ်းခင်းလို့ ကိုကြီးပျော်မယ်။ ကိုကြီးကိုချော"

"ရော့ အစ်ကို ကလေးခေါ်ဦး။ မြသက်ကို မိုက်ပေး"

"မြသက်..."

"ဟေ့ ရွှေလမ်းငွေလမ်းပါဆိုနေကွာ မရဘူးလားအဆိုတော်။ ရွှေလမ်းငွေလမ်း ငွေလမ်း"

"ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်းလို့ ပေးမယ် ကျော် ကျော် ကျော် ကျော် တို့ ဖေဖေကျော်"

"ဟိုး... မဟုတ်ဘူး ။ ဖေဖေကျော် မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုကိုကျော် တို့ ကိုကိုကျော်"

"ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်းလို့ ပေးမယ် ကျော် ကျော် ကျော် ကျော် တို့ ကိုကိုကျော်"

"ဟေး... ဟုတ်တယ်။ ကိုကိုကျော်၊ မမြသက်ရဲ့ ကိုကိုကျော်။ အို ဘ

ယံနယံ ကလေးကြီးချီပြီး မဆိုစမ်းပါနဲ့ ကွာ။ ဟဲဟဲ ဟိုဘက်က ငယ်ကျွန်ကြီးကိုပေးထား လိုက်။ ဟောဒီမှာ မင်းအတွက် ငွေလမ်းခင်းထားတဲ့ ပိဿငါးရာ။ အဆိုတော်မလေးမြ သက်မော်အတွက်၊ ဟဲ့ ဆက်စမ်း ပုလင်းကို ထွီ။ ဟေ့ မြသက်မော် ကိုကြီးကို အကောင်းဆုံးသီချင်းနဲ့ ချော။ ရွာစားကလည်း အကောင်းဆုံးတီး ခိုးကြေး ကြိုက် သလောက်ပြော"

"မြသက်မော် ဗျာပါဆံဆိုလိုက်"

"ရတယ်လေ ရွာစား။ ဗျာပါဆံ ဝေဝေဖြာချပါလို့ ခန်းဝမှာ တဲ့ မှိုငြင်တွေတွေ ကျွန်မ ဘာပြုနေ"

"မိုက်ပေးစမ်းမြသက်။ ဒီသီချင်း မင်းမဆိုရဘူး"

"အို အစ်ကို ကလေးသာခေါ်စမ်းပါ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုသမီး ကိုယ်တွေသိပ်ပူ နေတယ်လေ။ ဖျာပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ အစ်ကိုသားလေးကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ အဟမ်း ဗျာပါဆံ၊ ဗျာပါဆံ ဝေဝေဖြာချပါလို့ ခန်းဝမှာ တဲ့ မှိုငြင်တွေတွေ ကျွန်မ ဘာပြုနေ"

"ဘာပြုနေတုန်း ကလေးမရဲ့ "

"ရွာစားရယ် ကျွန်မလေ ကိုကြီးကျော်နဲ့ ညားရပါစေ ရွှေခန်းကျော်နဲ့ ညားရပါစေ"

"ဟဲ့ နင်က သူ့ကို ကြိုက်နေလို့ လား"

"အို ကြိုက်တာပေါ့ရှင်"

"ဟိုး သိပ်ကောင်းတဲ့ သီချင်း။ ဝမ်းစမိုး၊ ရော့၊ ရော့၊ ပိဿာတွေ၊ ယူလိုက်စမ်း၊ ထပ်ဆိုစမ်းပါဦး မောင်းမလေးရယ်။ ဘာတဲ့ ကိုကြီးကျော်နဲ့ ညားရပါစေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မောင်ကြီးကျော်နဲ့ ညားပါစေ"

"ဟေ့ ဟောဒီက ငယ်ချစ်ကျော်နဲ့ ညားရပါစေ ဆိုလေ၊ ဆိုလေ။
ဟောဒီမှာ ပိဿာတွေရော့"

"ငယ်ချစ်ကျော်နဲ့ ငယ်ချစ်ကျော်နဲ့ "

"ညားရပါစေ ရော့ ဟောဒီမှာ "

" ညားရပါစေ"

"ဟေ့ ညားရပါစေ"

"ညားရပါစေ"

"ညားရပါစေ"

နုနုရည် အင်းဝ

အမှတ် ၁၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊

ဇူလိုင်လထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း

သူမရဲ့ ည
ဇေယျာလင်း

ဘာဖြစ်လို့ လဲမောင်ရယ်။ ရုတ်တရက်
ဖယောင်းတိုင်လေးလဲအသွားမှာ
အလန့်တကြားထခုန်တဲ့ မီးညွန့်လေးဟာ မစောရယ်ပါ
အရိပ်တွေဖြတ်ပြေးနေတဲ့ မောင့် မျက်နှာပေါ်က စိုးစိတ်ကဲအကြ
ည့်ကို
မစောတစ်သက် မမေ့ဘူးသိလား။ မစော မျိုသိပ်ထားတာတွေကို
မောင် မသိခဲ့တာပဲလား။ မသိဟန်ပဲဆောင်ခဲ့တာလား

ခရမ်းရင့်ရောင် ဖန်ထူပန်းအိုး ရှည်မျောမျောထဲမှ ရိုးငေါရွက်ကျ ဆူး
ချွန်စိမ်းရင့်နှင့် ပန်းနုရောင်၊ အနီရောင် နှင်းဆီပွင့်များ သည် ထိုးထိုး
ထောင်ထောင်နှင့် သူမအား တစ်စုံတစ်ရာ ဖမ်းဆီးရန် ပြုကြတော့မလို
စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေကြသယောင် ရှိကြသည်။ ။

အိပ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် လည်း ၎င်းတို့ ထံမှ စိမ့်ထွက်လာသည့် ရ
နံ့သည် လေထု ကျုံ့ကျုံ့ထဲ ဟိုနားဒီနား ထုံအီအိုင်ဖွဲ့နေကြသည်။ ။

စိမ်းသက်နေသေးသော ခုတင် အသစ်ကျပ်ချွတ်ထဲမှ လည်း ပရိ
ဘောဂ နံစူးစူးစိမ်း စိမ်းသည် သူမနှာခေါင်းထဲ လျှာတစ်လစ်နှင့် လျှိုဝင်
လျှောရွေ့ ပိတ်ဆို့နေပြန်သည်။ ။

ပန်းနုရောင် ပန်းပွင့်ဒီဇိုင်း ရိုက်ထားသော အိပ်ရာခင်းဖြူ၏ ခေါင်းရ
င်းတွင် ဇာနားသပ် ပန်းနုရောင်ခေါင်းအုံးစွပ်နှင့် မွိုမွိုဖောင်းဖောင်း
ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးသည် မနက်ကဆင့် ထားခဲ့သည့် အတိုင်း ပူးလျက်ရှိကြ
သည်။ ။ အဘွားနှင့် အတူအိပ်ရစဉ်က အဘွားထံမှ အုန်းဆီညှီနံ့၊ ချွေးနံ့
နှင့် လူအိုနံ့တို့ ကို ညတိုင်းရှူခဲ့ရသည်။ ။ တစ်ရေးနိုးထကြည့်လျှင် အဘွား
၏ ပွင့်ဟနေသော ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းထဲမှ သွားငုတ်တိုတို့ သည်
သွားဖုံးမည်း မည်းပေါ်တွင် အုတ်ဂူလေးများ နှင့် တူနေသည်။ ။ အရေတွ
နံ့ ချိုင့်ခွက်မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် ကောင်းလှသည်။ ။ ပြီး ပူ
စူးမရဲ့ နုရွယ်ကလေး မျက်နှာသန့်စင်ဝင်း ဝင်းလေး။ သူမတွင် ပူစူးလို
သတ္တိ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့။ ရံဖန်ရံခါ ဆူဆဲရိုက်နှက်ခံရ သောညမျိုးတွ
င် ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိပ်ရာထဲ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ်
ကိုင်ပြီး အဘွားမကြားအောင် တိတ်တိတ်ကလေးငိုကြရသည်။ ။ အခု
ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ အတူ တစ်ခုတင်တည်းမှာ။ ။ ခေါင်းကို တစ်ဖ

ကံစောင်း၍ နားကပ်ဖြုတ်နေစဉ် အိမ်ရှေ့ဝိုင်းမှ အော်ရယ်သံများ ကြား
လိုက်ရသောအခါ အာရုံကို အနည်းငယ်ပြန်စုစည်း လိုက်မိသည်။ ။ ၎င်းရ
ယ်သံများ ထဲမှ အကျယ်ဆုံး အားရပါးရရယ်သံကို ကိုတင်ထွေးမှန်း သိ
လိုက်သည်။ ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရယ်သံသည် စိတ်သဘောထား ကော
င်းခြင်း၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိခြင်း၊ ရိုးသားပွင့်လင်းခြင်း၊
ရဲရင့်ဖျတ်လတ်ခြင်း စသည် တို့ ကြောင့် ရုံးတွင် အလွန်မျက်နှာပွင့်၊ ရေ
ပန်းစားသော လူပျိုလူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ၎င်း အရည်အချင်းတို့
ကို သူမ နှစ်သက်အားကျသည်။ ။ သူမမှာ တော့ အမြဲ အထိန်းနှင့် အကွပ်
နှင့် ။ အဲဒါကြောင့် များ လားဟု သူမကိုယ်သူမ မေးမည်ပြုပြီး ဖျောက်ပ
စ်လိုက် ပြန်သည်။ ။ ယခုအချိန်တွင် ဘာကိုမှ မတွေးချင်။

အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တစ်လုံးစီဖြုတ်ရင်း ကိုတင်ထွေးတို့ ဝိုင်းမှ
ဝါးလုံးကွဲရယ် သံကြီးကြောင့် လက်က အလိုလိုတုံ့သွားပြီး အင်္ကျီစကို
တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မိလိုက် သေးသည်။ ။ ခုနက သူမ အနည်းငယ် အိုက်
စပ်လာ၍ ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမည်ဟု ခွင့်ပန်ကာ ဝိုင်းမှ ထလာကတည်း
က တိုးတိုးအုပ်အုပ် ပြောလိုက်၊ အော်ရယ်လိုက်ကြနှင့် ဖြစ်ကျန်နေခဲ့
တော့သည်။ ။ ကြိုးကြားကြိုးကြား ကိုတင်ထွေး၏

"ခင်ဗျားတို့ ကလည်း ဗျာ၊ ကြားသွားပါဦးမယ်"

ဟု အားနာသံကြီးကို ကြားနေရပြန်သည်။ ။

မနက်က တရားရုံးတွင် လက်မှတ် သွားမထိုးကြခင်က သူကိုယ်တိုင်
နှင်းဆီပန်း များ ဝယ် လာပြီး သူကိုယ်တိုင် ပန်းအိုးထဲ သွတ်သွင်းထိုးထ
ည့်နေစဉ် သူမ အငေးသားရပ် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။ အိပ်ရာကိုလည်း သူကို
ယ်တိုင် ခင်းကျင်းပြင်ဆင် နေစဉ် သူမ ခုတင် နားတွင် ရပ်ပြီး ပြန့်လိပ်
တွန့်ခေါက် ပြေညီသွားသော အိပ်ရာခင်းကိုကြည့်ပြီး ကိုတင်ထွေး ၏

ဆံပင်တွေထဲ မျောဝင်နေမိသည် ကိုသတိပြုမိပြန်သည်။ ။

နှင်းဆီအိန္နိုကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီနှင့် အောက်ခံကိုချွတ်ကာ ဘယ်လှန်းရမှန်း မသိဖြစ်သွားပြီးမှ ခုတင်ကြိုးတန်းပေါ် လွှားတင်လိုက်သည်။ ။ ချွေးနံ့နှင့် ပေါင်ဒါနံ့ သဲ့သဲ့တွင် သူမ ညောင်းနေမှန်း သိရပြန်သည်။ ။

သက်ပြင်းကို ရှည်လျားစွာချပြီး ထဘီရင်ရှားနှင့် ရေချိုးခန်းထဲ မီးဖူငုံပြီးဝင်သွား လိုက်သည်။ ။ အပြာရောင် ဆေးနံ့ မပျောက်သေးသော ရေစည်ထဲတွင် ရေအပြည့်။ နံရံတွင် ကပ်ရိုက်ထားသော စင်ကလေးပေါ်တွင် လပ်စ်ဆပ်ပြာ အသစ်တစ်တုံးကို စက္ကူပတ်နှင့် ရှိ နေသေးသည် ကို တွေ့လိုက်သည်။ ။ စက္ကူပတ်ကို ထောင့်နှစ်ဖက်မှ အသာတကြည် ခွာယူပြီး စက္ကူစကို ဖြဖွင့်လိုက်တော့ ဆပ်ပြာ ပန်းနုသစ်နံ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်မိသည်။ ။ ဆပ်ပြာထည့်ရန် ဆပ်ပြာခွက်ကမရှိ။ သို့သော်...။

ဆံပင်ရှည်ကို အပေါ်ထုံးပြီး မျက်နှာကိုမော့ကာ ရေတစ်ခွက်လောင်း ချလိုက်သော အခါ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်ကျည်သွားသည်။ ။ အရေခွံကိုခွာချပြီး နှလုံးသားထဲမှ တဆစ်ဆစ် ကျင်နေသည့် အရာကို ရေအေးအေးနှင့် လောင်းချပစ်လိုက်သည်။ ။ ရင်ရှား ထားသောထဘီစသည် ရေအကွက်ကွက်နှင့် အသားကို ထိကပ်လာတော့သည်။ ။ ရေကို ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် လောင်းချပစ်လိုက်ရင်း ထိုထိုအနံ့ အသက်တို့ နှင့် ထိုထိုအသံ ဗလံများကို ပွတ်သပ်ချလိုက်သည်။ ။

မောင် သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ မောင် သိပ်...။ မဟုတ်ဘူး ။ ရက်စက်တာက မစောပါ။ မစောကိုယ်မစော ရက်စက်ပစ်လိုက်တာပါ။ မောင့်မျက်နှာ၊ မောင့်ဆံပင်၊ မောင့်လက်မောင်း၊ လက်ချောင်း။ မောင့်... အို... အကုန်လုံးကို မစောချစ်တယ်။ ချစ်ခဲ့တယ်။ မဟုတ်ဘူး ။ ချစ်တယ်။

အဲဒီညက ရုတ်တရက် မီးတွေပျက်သွားလို့ မစော အခန်းထဲဝင်ပြီး ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလာတာ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲမောင်ရယ်။ ရုတ်တရက် ဖယောင်းတိုင်လေး လဲအသွားမှာ အလန့်တကြား ထခုန်တဲ့ မီးညွန့်လေးဟာ မစောရယ်ပါ။ အရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေးနေတဲ့ မောင့် မျက်နှာပေါ်က စိုးစိတ်ကဲအကြည့်ကို မစော တစ်သက်မမေ့ဘူးသိလား။ မစော မျိုသိပ်ထား တာတွေကို မောင် မသိခဲ့တာပဲလား။ မသိဟန်ပဲ ဆောင်ခဲ့တာလား ။ ကလေး မောင်ရယ်။ မောင်နဲ့ ရင်းနှီးမိကတည်းက မစော အိပ်မက်တွေထဲမှာ မကြုံဖူးခဲ့တာတွေ ပဲ...။ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးပေမဲ့ မောင်နဲ့ ကျတော့ မစောပြန်ငယ်ချင်တယ်။ မောင်နဲ့ ရွယ်တူ ပြန်ဖြစ်ချင်တယ်။ မောင် စက်ဘီးနင်းသွားရင် မောင့်နောက်ပြေးလိုက်ပြီး နောက်ခုံပေါ်တင်ပါးလေးတင်ပြီး ခုန်တက်ချင်စိတ်တွေကို ပြန်ရှက်မိရသေးတယ်။ ဟို... ဘယ်သူ၊ မေသဉ္ဇာခိုင် တို့လိုပဲ မစော ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ လှချင်တယ်။ မောင့်အတွက်ပါပဲ။ မောင့်မှာ အရွယ်ရော၊ ရုပ်ရည်ရော...။

အဲဒါ ဖယောင်းတိုင် လဲသွားတော့ မောင်က လှမ်းအဆွဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ရော မစောရဲ့ လက်ဖဝါးကိုရော ဖမ်းမိသွားပြီး အို... အမှောင်ထဲမှာ တောင် သိပါတယ်။ မောင့်ရဲ့ အသားပြည့် လက်ဖဝါးဖြူဖြူ ပန်းသွေးစို့လူးရယ်၊ ပန်းနုရောင် လင်းနေတဲ့ လက် သည်းခွံတွေရယ်၊ မစောရင်ထဲ

တင်းကျပ်နေတာပဲ။ မောင့်လက်ဖမိုးပေါ် ဖယောင်းရည်တစ်စက် တောက်ခနဲ ကျသွားတာ။

မတားလိုက်နိုင်ခဲ့ပါဘူးမောင်။ တားလည်း ထူးမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မောင့် လက်ဖမိုးလေးကို မစော ဆွဲယူပြီး...။ မစော မောင်ပူသွားမှာ စိုးလွန်းလို့ ပါ။

တုန်ရီနေခဲ့တာဟာ မောင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်လက်ဖမိုးလေး အေးသွားအောင် မစော နမ်းလိုက်မိတာပါ။ ပြီးတော့ မစော...။ ထိန်းရမှာ ကို သိ ပါတယ်။ သတိမရလိုက်နိုင် တာပါပဲ။

ကိုယ့်ခန္ဓာ လှောင်အိမ်ထဲက မီးညွန့်ပြာလဲ့လေးကိုဖောက်ထွက်ပြီး မောင့်နှလုံးသား ထဲ ခုန်ကူး လောင်မြိုက်ပြာကြွေ သေပျော်လိုက်ချင်တာ ။ မစော အမြဲထိန်းခဲ့ပါတယ်။ မစောက ဖက်ပဲမဟုတ်လား။

"မမစော ကန်တော့နော်"

တဲ့ ။ မမေ့ဘူး သိလား။ မောင်က မောင့်လက်ကို မစောရဲ့ ခုန်ပေါက်နေတဲ့ ရင်ခွင်ထဲကနေ အသာအယာ ရုပ်သိမ်းပြီး မောင် သက်ပြင်း ချလိုက်တယ်နော်။ အဲဒီအချိန်မှာ မစော သေတွင်းထဲက ရုန်းထွက် လာတယ်ဆိုရင် ယုံမလား။ အဲဒီအချိန်လေးထဲမှာ မစော သေသွားခဲ့တယ်။ မစော အသက်ပြန်ဝင်လာတော့ မောင်က

"သွားမယ်နော်"

လို့ ပြောပြီး...။

အဲဒီကောင်မလေးကို မောင် တကယ်ချစ်လို့ လားဟင်။ မောင်နဲ့ ရွယ်တူ ဆိုတော့ လည်း ...။ အဲဒါကြောင့် လားဟင် မောင်။

မိန်းမတို့ ရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာဆိုတာ...။ ဘယ်မိန်းမကရော

ကိုယ့်အချစ်ဦးကို သူများ လက်ထဲပါသွားတာ ကြည့်ရက်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါ ပေမဲ့ မစောက ပွဲမစခင်က မီးစက်ပျက်နေရသူပါ။ အဘွားကို အစော ကြောက်တယ်။ ကြောက်တယ်။

မောင်ရေ...၊ မောင်...။ မောင့်ကို မောင်လို့ မစော ဆက်ခေါ်နေမိမှာ ပါ။ မောင်ကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ ကြားဖူးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ မောင်က မစောရဲ့ မျက်လုံးထဲ ကိုမှ ဝင်မလာတာ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်။ မောင်...၊ မောင်ရယ်...။ မောင်... ရယ်...။

၃။

ရေချိုးခန်းမှ အထွက်တွင် ဘယ်တုန်းက ရောက်နေမှန်း မသိရသော ကိုတင်ထွေးကို ဗြုန်းစားကြီး မြင်လိုက်ရသောအခါ ရုတ်တရက် ထိတ် လန့်သွားသည် ။ ကိုတင်ထွေး၏ အပွေ့ထဲ စွေ့ခနဲ ရောက်ရှိသွားသွားချ င်း၊ မစော၏ အကြောအခြင်များက မာကြော တောင့်တင်းသွားသည် ကို ကိုတင်ထွေး သိလိုက်သည် ထင်။ မျက်နှာပေါ် ကျလာသော နှုတ်ခမ်းမှ အရက်နဲ့ မွှေးမွှေးကလည်း မစောကို မျက်နှာ ဆတ်ခနဲလွှဲလိုက်မိစေသ ည် ။ မစော စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်သောအခါ ကိုတင်ထွေး၏ ရင်ခွင်နှင့် လွတ်ကင်းသွားခဲ့ပြီ။

ကိုတင်ထွေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း မျက် လုံးတောက် တောက်နှင့် ပြုံးနေသည် ကို တွေ့လိုက်သည် ။ သူ့မျက်လုံး ထဲတွင် မကျေနပ်ခြင်း စိုးစဉ်းမျှမရှိ၍ သူမ အားနာသွားပြီး စိတ်မကော

င်းဖြစ်ရပြန်သည်။ ။

"စောကလည်း ကွာ ရှက်တတ်လိုက်တာ လွန်ရော။ ဘယ်သူမှ မမြင် ပါဘူး။"

ဟု ပြောပြီး မစော၏ မေးစေ့ကို ထိရုံတင်လေး ကိုင်လိုက်သည်။ ။ မစော ပြုံးလိုက် မည်ဟု တွေးမိစဉ်တွင် ပြုံးမိလျက်သား အပြုံးမျိုးကို သူမ ကိုယ်သူမ ပြန်မနှစ်သက်မိ။ သူမ ပို၍ အားစိုက်၊ ပို၍ စိတ်ပါစွာ ပြုံးချင် သော်လည်း ထပ်မံ၍ သာ စိတ်ပင်ပန်းရ ပြန်သည်။ ။

ကိုတင်ထွေးက ရေစက်များ တင်ကျန်နေသေးသော မစော၏ ပခုံး ညိုညိုအိအိအေး အေးလေးကို ဖွဖွလေးကုန်းနမ်းပြီး နားအစပ်နား လေ မှုတ်လိုက်သောကြောင့် မစောတစ် ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထယားယံပြီး တွန်းပစ်လိုက်သေးသည်။ ။

ကိုတင်ထွေးလှည့်ထွက်သွားမှ မစော သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို လေးလံ ရှည်လျားမှုတ် ထုတ်ချလိုက်သည်။ ။

သူမကိုယ်သူမ အားမလိုအားမရဖြစ်ရင်း အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သ ည်။ ။ နှင်းဆီအိန္နံနှင့် ခုတင်နံ့က သူမနှာဝကို လာကလိပြန်သည်။ ။ အဝတ်ဖီရိုကိုဖွင့်လိုက်တော့ ကိုတင်ထွေး ပစ်ထည့်ထားသော ပရတပ်လုံးနဲ့ တို့ ခုန်ပျံထွက်လာကြပြန်သည်။ ။ ပရတပ်လုံးနဲ့ ကတော့ အနည်းငယ်အေး သယောင်ရှိသည်။ ။

အပေါ်ဆင့်နှင့် အလယ်ဆင့်တွင် ကိုတင်ထွေး၏ အဝတ်အစားတို့ မှာ ဖရိုဖရဲ။ အောက်ဆုံး အဆင့်ရှိ မစော၏ အင်္ကျီ၊ လုံချည်တို့ မှာ မူ သူ နေရာနှင့် သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ မစော သေတ္တာကို ယူလာတုန်းက ကိုတင်ထွေးသည် သေတ္တာကို အိပ်ခန်းထဲအထိ တစ်ယောက်တည်း သယ်မ လာပြီး သူကိုယ်တိုင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် မစော၏ အဝတ်များကို

သေတ္တာထဲမှ တစ်ဆင့် ဗီရိအသစ်ထဲ တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည် ထည့်ခဲ့သည်။ ။ မစောက မလုပ်ပါနဲ့ ဟု တားလည်း မရ။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သည့် လူပါပဲလား။ အောက်ခံအဝတ်အစား များကိုဆွဲထုတ်လိုက်သော အခါ မစော မနေသာ၍ အတင်းဝင်လုရာက နှစ်ဦးစလုံး ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျကာ မစော ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်မောခဲ့သေးသည်။ ။ ပြီးတော့ ကိုတင်ထွေး၏ နှုတ်ခမ်းစုံသည် မစော၏ မျက်နှာအနှံ့ ဖြတ်စီးကျော်တက် ပြေးလွှားသွားပြီး နှစ်ဦးစလုံး၏ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းသည် သိသာစွာ ကျယ်လာသောအခါ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ပူများမှ မစော ရုန်းထွက်ကုန်းထပြီး ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဖျဉ်းဖျဉ်း တုန်နေသည်။ ။

ဒီလိုမျိုးလားဟု တွေးပြီး အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။ ပြာနုရောင် လက်စက ဖျော့ဖျော့လေးကိုရွေးပြီး လိုက်ဖက်မည့် လုံချည် အပြာပွင့်ရိုက်ကို တစ်ဆက်တည်း ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။ ဗီရိတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သောအခါ တံခါးပေါ်မှ ကိုယ် လုံးပေါ်မှန်ထဲတွင် သူမကိုယ်သူမ ပြန်မြင်လိုက်သည်။ ။ ရေချိုးပြီးစ သန့်စင်နေသော မျက်နှာဝိုင်း။ ထုံးချည်ထားသော ဆံပင်ကို လက်နောက်လှို့၍ ဖြေချလိုက်သောအခါ ထူထူနက်နက် ဆံပင်လုံးသည် လိမ့်ဆင်းကျ လာပြီး ခါးတွင် အရှိန်အဟုန်ရပ်တန့်သွား ကြသည်။ ။

အသက် ၃၀ ကျော်စပြုသည့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် အသက် ၂၀ ကျော်တုန်းကထက် တော့ အသားပြည့်နေသည်။ ။ အရိုးတွေလည်း ရင့်မာစပြုပြီ ထင်သည်။ ။

"ကိုယ်တော့ ဖြစ်နိုင်ရင် သုံးယောက်လောက်လိုချင်တယ်"

ဟု ပြောခဲ့သည့် စကားကို ပြန်ကြားမိပြီး ကျောချမ်းသလို ဖြစ်သွား

သည် ။ ငယ်စဉ်က အမေနှင့် ခြံထဲကစံပယ်ရုံမှ စံပယ်ပွင့်ဖူးများ စောစောစီးစီး ထူးကြဖူးသည် ။ နှင်းတွေဝေဝေနှင့် နှင်းစိုအေးမြနေကြသည့် စံပယ်ပွင့်ငုံများကို ပန်းကန်ထဲတွင် မောက်မွှေးကြိုင်နေအောင်ထည့်ရင်း အမေဆိုသည့် သီချင်းကို လိုက်ဆိုပြီး သာယာခဲ့ဖူးသည် ။ အမေ မရှိတော့သည့် နောက် အဘွား၏ လက်ချက်ဖြင့် ထိုစံပယ်ရုံလေးလည်း သူမနည်းတူ ကွပ်ညှပ်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး အပွင့်တွေ မြဲသွားသည် ။ ဒီလိုပါပဲ မိစောလည်း ...။

သူမ၏ လက်မောင်းသားတို့ ကို ကိုင်တွယ် ဖျစ်ညှစ်ကြည့်ရင်း တင်းတင်းမွတ်မွတ်ရှိ နေသည် ကို ဘာသာချမ်းမြေ့မိသည် ။ ဝေးလွင့်နေသော မျက်လုံးစုံထဲ ပြုံးရိပ်သန်းသွား ခိုက် အိမ်ရှေ့မှ စကားသံကျယ်ကြီး တစ်ခုက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ပွတ်သပ် ကျီစယ်သွားသည် ။

"ခင်ဗျားဗျာ လူပျိုကြီးပဲ နေတော့မယ်ထင်တာ ရမယ့်ရတော့ဗျာ၊ ဟီးဟီး..."

သူမအား ရှက်စိတ်မွန်ထူသွားစေသောကြောင့် ကပ္ပာကယာ အဝတ်အစားလဲရန်ပြင် လိုက်သည် ။ မှန်ထဲတွင် နံရံပေါ်မှ သူမ၏ အရိပ်ပေါ်လာသည် ။

ကျလာနေသည်။ ။ တိမ်ဖြူ၊ မိုးပြာ၊ ဆူးလေစေတီတော်၊ ကျောက်တိုင်၊
တိုက်အို၊ ခြင်္သေ့၊ ဘတ်စ်ကား၊ မီးခိုး၊ လမ်းသွားလမ်းလာ၊ ပန်းခြံဝင်းတံ
ခါး၊ မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်း... ပေါ်ကလေးတစ်သိုက် တုတ်ချောင်း ကိုယ်စီနှင့်
ကြိုးပြတ် စွန်ကလေး ကျလာရာဆီ ပြေးသွားကြသည်။ ။

"အစော... ကိုယ် သိပါရစေ။ အစောရဲ့ သဘောထား ဘယ်လိုရှိလဲဆို
တာကို"

အမြင့်ဆုံး တုတ်တံနှင့် ထိတော့မယ်။ ထိရင်တော့ လူကြွယ်ကြန့်
နှင့် စွန်ဝါလေးတော့ စုတ်ပြ သွားတော့မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျလာတာလဲ။
ဟော... ထိပြီ ထိပြီ။ သီသီလေး လေအဝှေ့...။

"ပြောလေ...။ အားလုံး အစောရဲ့ သဘောပါပဲ"

ကလေးအုပ်လက်ထဲတွင် စွန်ကလေးမှာ တစ်စစ၊ တစ်စစ။

"နှမြော စရာကြီးနော်"

"ဘာကိုလဲ"

"ဟိုစွန်ကလေးကို ကြည့်နေတာ။ အဲဒီကလေးတွေ လက်ထဲက လွ
တ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ"

"အစောကလည်း ရယ်ရတယ်။ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ။ ကလေးလ
က်ထဲက စွန်ဟာ ကလေးလက်ထဲပဲ ပြန်ရောက်ရတာပဲဟာ"

"ကလေးချင်းတူပေမဲ့ တန်ဖိုးထားချင်းမတူဘူးလေ"

"အစောကို ကိုယ် တန်ဖိုးထားပါတယ်ကွာ။ တန်ဖိုးထားလို့ လည်း
အစောကို ကိုယ် ဒီလောက် မညည်းမညူ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးချစ်ခဲ့ရ
တာပဲ။ ဘာအခွင့်အရေးရော ကိုယ် တောင်းဖူးလဲ။ တန်ဖိုးထားလွန်းလို့

လည်း အစောကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပြောနေခဲ့တာပေါ့"

"မစောလွန်းဘူးလား ကိုတင်ထွေးရယ်။ အစောကို လေ့လာပါဦး။ အစောကို တကယ်ယူချင်လို့ လား။ အစောတို့ အခုလိုဘဝမျိုးရောက်တာလည်း သုံးလတောင် မပြည့်ချင်သေးဘူးမဟုတ်လား"

"မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်ကတော့ အစောနဲ့ အတူ နေချင်ပြီ။ တရားဝင်အိမ်ထောင် ရက်သားကျပြီးမှ ကိုယ့်အချစ်တွေကို အစောကိုပေးချင်တယ်။ အစောလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်လာစေရမယ်"

(မစော နှုတ်ခမ်းအနည်းငယ်မျှ မွဲကွေးသွားသည် ထင်)

"ဟုတ်ပါတယ်။ အစော နားလည်ပါတယ်။ ကိုတင်ထွေးရဲ့ မေတ္တာကိုလည်း အစော ယုံကြည်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့်ရင် အစောက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်သေးလို့ လားဟင် ။ ဒါမှ မဟုတ် မယူချင်သေးလို့ လား။ ခက်တာပဲအစောရယ်"

ဟု ကိုတင်ထွေး ညည်းတွားပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ သူမ၏ မျက်နှာသည် အိုစာသွားသလို ဖြစ်သွားသည် ။ သူ၏ လက်ဖမိုး ညိုညိုတွင် မစော အနက်ကွက်လေး တစ်ကွက်ကို မြင်လိုက်သည် ။ အရေပြားအောက်တွင် မထင်မရှား နှစ်ဝင်နေသော အကွက်လေး။ မောင့်လက်ကတော့ ဖြူဖြူလေးတွေနော်။ မောင် ပျော်နေပြီလားဟင်။

ရင်ထဲ မချိုအောင် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိသည် ။ ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါကို ဆုတ်ဆွဲပစ်လိုက်ချင်သည် ။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသော ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အတွဲကို မျက်စိထောင့်မှ မြင်နေရသည် ။ ကောင်မလေး၏ လက်ဖမိုးကို ကောင်လေးက နမ်းနေသည် ။ ကောင်မလေးက ကောင်လေး၏ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်ကို လက်နှင့် သပ် ပေး

လိုက်သည် ။ သူမ ထိုနေရာတွင် ရှိမနေချင်တော့။ လက်ကိုင်အိတ် ကြိုးကို ဆွဲပြီး ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည် ။

"သွားတော့မလို့ လား"

"အင်း...။ သွားချင်ပြီ"

"ဒါဆို ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ပဲလား"

ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတို့ ၏ မာန်ထည်ဝါကို ငေးကြည့်ရင်း သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်တွင်းရှိမှန် အိမ်ထဲမှ ရုပ်လုံးသွင်း ကျားနှစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်မိသည် ။ ရုပ်လုံးသွင်း သမင်မ၏ မျက် လုံးထဲတွင် သူမကိုယ်သူမ ပြန်မြင်သည် ။ မစော ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

နှစ်ဦးသား မတ်တတ် ရပ်လိုက်ရာတွင် ကိုတင်ထွေးက ခဏဟု ဆိုကာ သူမဆံပင် ပေါ်တင်နေသော ပွင့်ဝါလေးကို အသာတကြည်ယူပြီး မြေပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်သည် ။

ကိုတင်ထွေး ခြေဆစ်လွဲသွား၍ ရုံးမတက်နိုင်သော တစ်ညနေတွင် ကိုတင်ထွေး၏ မိခင်ဖျော်လာ ချပေးသွားသော လက်ဖက်ရည် ချိုချိုသောက်ရင်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အိမ်ရှေ့ခန်းနှင့် နွေးထွေး ချိုမြိန်သော မိသားစု ဆက်ဆံရေးတို့ က မစော၏ နှလုံးသားကို ယာယီ နူးညံ့သွားစေခိုက် ဟုတ်ကဲ့ဟု ကိုတင်ထွေးကို ပြုံးပြုံးလေးပြောထွက်ခဲ့လေသည် ။

ခြေသံကြားလိုက်မိ၍ အင်္ကျီကြယ်သီးများ ပြီးအောင်တပ်၊ လုံချည်ကို သေချာဝတ် ဆင်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုတင်ထွေး၏ မျက်လုံးစင်းနှင့် အပြုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"မိန်းမကလည်း ကွာ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို လာဧည့်ခံပါဦး။ ဘာလဲ၊ ဟဲဟဲ... အိပ်ခန်းထဲက မထွက်တော့ဘူးလား။"

မစော ရှက်သွေးဖြန်းသွားပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။ ကိုတင်ထွေးကို ကျောခိုင်းပြီး ခြင်ထောင်ကြိုးတန်းပေါ်မှ အဝတ်အစားများကိုယူပြီး ခုတင်ပေါ်တင် ခေါက်မည့် ဟန် နှင့်

"လာမလို့ ပဲကိုထွေး။ အခုပဲအင်္ကျီဝတ်ပြီးလို့ "

ကိုတင်ထွေးက သူမအား ကျေနပ်ပြီး ပြုံးလျက် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိအဝတ် အစားများကို တစ်ဆက်တည်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မိန်းမကလည်း ကွာ လုပ်ပြန်ပြီ။ မင်္ဂလာဦးညအထိ ကိုထွေးတုန်းပဲလား။ မောင်လို့ ခေါ်ပါဦး အချစ်ရဲ့ "

ကိုတင်ထွေး ရီတီတီ ဖြစ်နေသည် ကို မစောကြည့်ပြီး အဝတ်အစားများကို ဗီရိုထဲ ခဏထည့်ထားလိုက်သည်။ ။

ကိုတင်ထွေး၏ အလိုကိုဖြည့်ရန် မစော သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးသား။ တရားဝင် လင်မယားအဖြစ် လက်မှတ် ထိုးပြီးပြီးချင်း ကိုတင်ထွေး၏ အလိုများ စွာကို တစ်ခုစီတွေ့ကြည့်ရင်းနှင့် ၎င်းအလိုများကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရန် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ထို့ကြောင့် ...။

ပါးစပ်က မောင်ဟု ဆိုမည်ပြင်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းက စေ့သွားမိသည်။ ။ မျက်လုံးထဲလည်း အရောင်ဖျော့ပြီး တွေ့သွားသည်။ ။ ရင်ဝသို့တက်လာသော ထိုးနှက်သက်ပြင်းကို မထုတ်လွှတ်မိစေရန် အောက်နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာကိုက်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ။

ကိုတင်ထွေးက မစောနားကပ် လာပြီး မစော၏ ခါးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ။

"အချစ် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မောင် ဘာပြောမိလို့ လဲ"

မောင်တဲ့ ။ မောင်တဲ့ လားကွယ်။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အစော... အစော ပြောရမှာ ..."

"ဘာလဲ ရက်နေသေးလို့ လား"

ကိုတင်ထွေး၏ နှုတ်ခမ်းက မစောလည်တိုင်ကို ရောက်နေပြီ။ ။ မစော သူမကိုယ် သူမ မရုန်းမိအောင် ဖြေလျှော့လည်း မရ။ ။ အကြောတွေ အားလုံး တုံ့ဆိုင်းပြီး ထွက်ပြေး သွားချင်သည်။ ။

မောင် တဲ့ ။ မောင်တဲ့ လားကွယ်။

မောင်မသိဘူးနော်။ မောင်သိလည်း ထူးတော့မှာ မှ မဟုတ်တာ။ မောင်ရယ်...။

၆။

နောက်ဖေးတံခါးကို

အသာစေ့ပြီး

ထွက်လိုက်တော့

ညကောင်းကင်ကြီးက ကြယ်ပွင့်ကလေးတို့ ကို ပိုက်ပြီး မစောထံ တိုး
ဝှေ့ဝင်လာသည်။ ။ ကြယ်ကလေးတွေကို ပိုက်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်ရင်ထဲ သိ
မ့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အိမ်တွင်းမှ ဆူသံ၊ ညံသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ဖိုသံတို့ ကို တိုး
တိုးတွန်းပိတ် ချစ်ရစ်ထားပစ်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

နောက်ဖေးလမ်းကြားတွင် မည်သူမျှမရှိ။ မီးဖိုချောင်မီးများ ၊ လူရိပ်
များကြားတွင် အိမ်သာနံ့က ရောမွှေနေပြန်သည်။ ။ ခွေးပိန်တစ်ကောင်
မှောင်ရိပ်ထဲမှ အလန့်တကြားလူး လဲထပြီး စွေစောင်းကြည့်ကာ ပြန်လှဲ
ချလိုက်သည်။ ။ သူ့ခြေလေးချောင်း ကြားတွင် အိတွဲကျနေသော နို့ပိန်တို့
ပေါ် အလင်းတချို့ကျနေသည်။ ။

လမ်းမ၏ အလင်း၊ အမှောင်၊ အရိပ်တို့ နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ
ဗြဲဗြဲသံတို့ စေးပျစ်ပျစ် နားကို ဝင်ခလုတ် တိုက်လိုက်သည်။ ။ ပိုက်ဆံအိ
တ်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ် ထားသော လက်ချောင်းတို့ ထဲတွင် သွေး
များ စီးဆင်း ပူနွေးနေသည်။ ။

စိတ်တွေထိုင်းမှိုင်းနေရာမှ ငယ်စဉ်က ထွက်ပြေးသွားမည်ဟု အကြံ
မိပေါင်းများ စွာ တွေးမိပြီး ခြေချိုးခံခဲ့ရသည် ကို သတိရမိလိုက်သဖြင့် မ
ချီပြီး ပြေးမိလိုက်သေးသည်။ ။ ခြေတင်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးမက
စိတ်တွေပါ ရိုက်ချိုးခံခဲ့ရတာပါ။ ပူစူးလို သတ္တိရှိခဲ့ရင်လည်း အကောင်း
သား။

မိစော... ဟဲ့ မိစော။ နင် အခုချက်ချင်းလာခဲ့စမ်း။

မလာတော့ဘူး အဘွားရေ။ ဒါဟာ အစောရဲ့ ည၊ အစောရဲ့ ဘဝ။ အ
ဘွားသာ ကောင်းရာ သုဂတိ လားနိုင်ပါစေ။

အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံတွေထည့်ခဲ့တာပဲ။ ဘယ်လောက်လဲတော့ မမှတ်မိ
။ အဲဒီ နှင်းဆီပန်းအိုးဘေးက စာလေးကိုတော့ သူ တွေ့မိမှာ ပါ။

"ဟယ်... မမစော ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဪ... မီးငယ်" (သူ့အစ်ကိုကိုများ သွားပြောမလား။ ပြောလည်း ပြောပလေ့စေတော့။)

"ဟို... ဒီနားလေး လမ်းလျှောက် ထွက်လာတာပါ"

"ဟယ်... မမစောကလည်း ။ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး... ကိုထွေးကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ်"

ရင်ထဲ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ စိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့သလိုလို။ "မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ဝိုင်းက ကောင်းတုန်းပဲ။ သွားလိုက်ဦးမယ်"

"နေပါဦးမမစော။ မီးငယ်လည်း လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ။ ဒီရပ်ကွက်ထဲ ရောက်တာမှ မကြာသေးဘဲ"

"ရပါတယ်။ ဒီနားလေးတင်ပါ"

မစော ဘာမှ မကြားချင်တော့။ လှည့်ထွက်ခဲ့ခြင်း အပေါ်လည်း ဘယ်လိုမှ မပိုင်း ဖြတ်ချင်တော့။ မစောစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ့ပါးနေသည် ။ မွေးကင်းစကလေးငယ် ၏ အူဝဲသံကို စိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ လက်ခံလိုက်မိသည် ။ လူငယ်လေးသုံးဦး လှေကားထစ်တွင် ဂီတတီးသီချင်းဆိုနေကြရင်း သူမကို စူးစမ်းကြည့်ဖြင့်တို့ ထိလိုက်ကြသည် ။

မောင်...။ မောင်ရေ...။ မောင် တဲ့ ။ မောင်တဲ့ လားကွယ်။ ဘယ်သူဟာ မောင်လည်း ဆိုတာ မစော သိသလိုလိုနဲ့ မသိတော့ဘူး။ မစောက သာ မောင်လို့ တစ်နေ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခေါ်ချင်ခဲ့တာ။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ။ ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်ဝဲရတာလဲ။ ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာမှ မဟုတ်

ဘူး ။ နို့မို့ရင် ငါ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုချလိုက်မိတော့ မှာ ။

"မိမိတို့ နှစ်ဦး စိတ်တူကိုယ်တူ..."။ "အိုအောင်မင်းအောင်..."။ အဲဒီ ညက မီးညွန့် မကျိုးခဲ့ပါဘူးနော် မောင်။ ကျိုးခဲ့လားဟင်။

ကျိုးခဲ့တာက မစောရဲ့ အရှက်၊ မစောရဲ့ ကုန္တိပါ။ အခု အဲဒီဖယောင်းတိုင်လေး...။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိ မျက်စိတစ်ဆုံးတွင် သဲသောင်များ အုတ်ဂူလေးများ သဖွယ် ခုံးထနေကြသည် ။ လေးအဝှေ့တွင် သဲပွင့်များ ပျံတက်ဝဲဝိုက်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေးတွင် အရှိန်ကုန်အဟုန် ရပ်တန့်ကာ ကန္တာရပေါ် ပြန်ကျဆင်းသွားကြသည် ။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကန္တာရသာ။ ကန္တာရ။

ပကတိ အထီးကျန်ခြင်း၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မည်းနက်နေသော နှင်းဆီတစ်ပွင့် လေထဲ လှုပ်ခါနေသည် ။ ပူစူး လင်နောက်လိုက်ပြေးပြီး ပူစူးယောက်ျား၏ ရွာကိုသွားလည်တုန်းက ညနေ လယ်ကွင်း ဝါစိုစိုကဖြတ် အပြန် ဝါးရုံတွေကြားက မြေကွက်လပ်လေး တစ်ခုမှာ မီးဖွဲဖွဲ ကျန်ရစ်စွဲလောင်နေသော ရုပ်ကြွင်းထဲမှ ပြာဖြူနီဖျော့ကို နှလုံးသားနှင့် တို့ ထိမွေနှောက် လွင့်ပျောက်နေပြန်သည် ။

မျက်နှာတခြား၊ ကိုယ်တခြား၊ ခြေတခြား၊ ဆံပင်ဖားလျား။ မစောများ စွာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာပြိုကွဲ။ အမှောင်တွေထဲ၊ အလင်းတွေထဲ၊ အရိပ်တွေထဲ၊ လိပ်ပြာသင်းကွဲ။ သင်းကွဲလိပ်ပြာ။ မိစော၊ မစော၊ မမစော၊ အစော။ မိစော၊ မစော၊ မမစော၊ အစော...။

"အစော... အမလေး အစောရယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

သူ့မျက်လုံးထဲ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဟု နုံးထနေသည် ။ ပြုံးရုံလေး

နှုတ်ခမ်းဟဟနှင့် ရင်အစုံသည် လည်ချောင်းထဲ တားမြစ်ဆို့နှစ်နေသည်။ ။

သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ဆွဲယူနေသည်။ ။

သူမ၏ ရုပ်အလောင်းထဲမှ ဆပ်ပြာနံ့က သင်းနေသေးသည်။ ။

လာဟု အသံပျော့ပျော့သည် မစောကို မြူချော့၊ ညှို့ယူ၊ ဖမ်းစားပစ်လိုက်သည်။ ။ဆ

၇။

နှင်းဆီအိန္နံ၊ ပရိဘောဂနံ၊ အရက်နံ့စူးစူးတို့ စုပြုံဝင်ဆောင့်ခိုက် ကြယ်ဆန်ခါ ပေါက်မိုးကောင်းကင်ကြီးကို လက်ထဲ လုံးခြေဆုပ်ကိုင်ပြီး မစော မောင်ရယ်ဟု ကွဲကွဲအက်အက်၊ သဲ့သဲ့တိုးတိုး ညင်းဆို ဆင့်ခေါ်လိုက်မိသည်။ ။

ဇေယျာလင်း

အမှတ် ၄၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း

ရထားလုံး
ဝင်းစည်သူ

မျက်နှာဖြူတွေက ဖမ်းသွားတယ်တဲ့
လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ လူတွေက သျှောင်တွေ
ဆံထုံးတွေ ဖြေချကြ ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းတွေကို ဖြုတ်ချကြပြီး
မြေမှာ ဝပ်စင်းဦးခိုက်ရှိခိုးကြတယ်တဲ့
တော်လဲပဲ့တင်ဟည်းလောက်အောင် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြတယ်တဲ့

ပင့်သက် ရှူမောသွားလောက်အောင် အလွန်တရာ အံ့သြဖို့ ကောင်းလှသည် ဟု တော့ မဆိုနိုင်။ ဒါပေမဲ့ အံ့သြစရာလေးတစ်ခုတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

ကလေးတွေက ထိုအရာကို ပတ်ချာလှည့်၍ ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေကုန်သည်။ ။ ဘုရားရှင်တွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဆိုလို့ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ထက်မပို။ ထိုမှ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဆင်းလာသော် သုံးလေးနှစ်သား အရွယ် ပုလုကွေးလေးတွေအထိပါသည်။ ။

"ဟဲ့... မြင်းလန့်ပြီး ကန်လိမ့်မယ်" ဟု အဘိုးကြီး တစ်ယောက်က အော်ဟစ် သတိပေးတာကိုပဲ သူတို့ က ဂရုမစိုက်။ သူတို့ မမြင်ဖူးတာကို တစိုက်မတ်မတ် စူးစမ်းနေကြလို့ မကြားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

ကျွန်တော့်လို လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်ပင်လျှင် ထိုအရာကို မြင်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် နင်းလာသော စက်ဘီးကိုရပ်၍ ကလေးတွေနှင့် မနီးမဝေး မလှမ်းမကမ်းမှ နေပြီး မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိသေးတာပဲ။ တောင်မှ မြောက်သို့၊ မြောက်မှ တောင်သို့ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည့် ဆိုက်ကားသမားများ ၊ စက်ဘီးသမားများ နှင့် ခရီး သွားများ ဆိုလည်း သမင်လည်ပြန်။

ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် မရောက်တရောက် အဝါရွှင်စိုစိုသစ်သစ်နှင့် ဤရထား လုံးကလေးကတော့ မြင်သူတိုင်းကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ပြင်းလေသည်။ ။

ခု သူသည် ၇၃ လမ်းလို့ ခေါ်တဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းလမ်းမကြီးပေါ်က အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ရဲ့ ရှေ့မှာ ။ ၃၆ လမ်းနဲ့ ၃၇ လမ်း အတွင်းမှာပေါ့။ မြင်းဖြူဖြူ ကလေးက စိမ်းနုသောမြက်ခင်းပြင်၌ ခေါင်းထိုးကာ မမော့စတမ်းစားနေ၏။ ညနေခင်း ရွှေချည် ငွေချည် အလင်းတန်းများ နှင့်

မြင်းဖြူ "က"ရထားလုံးကလေးမှာ အတို့ အဆိတ် စုတ်ချက်တွေနှင့် ခြယ်မှုန်းထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို အလှကြီး လှနေသည် ပဲလေ။

တကယ်တော့ သည် ရထားလုံးအမျိုးအစားတွေ ကျွတ်တော်တို့ မန္တလေးမှ ပျောက်ကွယ် ကင်းကွာသွားတာ အနှစ် ၃၀ နီးပါးမျှပင် ရှိလောက်ပြီ။ တစ်စီးတလေမှ မကျန်ရအောင် ထွက်တော်မူ နန်းက ခွာသွားကြသည် ။

ခုကာလ ပြင်ဦးလွင်မှာ တော့ ပေါတာပေါ့။

ပြင်ဦးလွင်က ချာတိတ်တွေအတွက် မျက်နှာသစ်ပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ ညအိပ်ရာဝင်သည် အထိ မြင်နေတွေ့နေကျမို့ မဆန်းသော်လည်း မန္တလေးက နောက်ပေါက် ကလေးတွေအဖို့ တော့ တခြားဂြိုဟ်ကမ္ဘာမှ ဆင်းသက်လာသည့် ယာဉ်တစ်ခုလိုပဲ ထူးဆန်းထွေလာ အံ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပြီ။

မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်။ ၄၂ မိုင်ခရီး။ ဘယ်လိုနီးသည် ပဲဆိုဆို၊ မန္တလေးချက် မြှုပ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တောင်မှ ၁၂ နှစ်သားကျခါမှ အစဦးဆုံး ရောက်ဖူးတာပဲ။ သည် တော့ အခု ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြတဲ့ ကလေးတွေဆိုတာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ဒေသန္တရ ဗဟု သုတနည်းသူများ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ပြင်ဦးလွင်နောက်ခံ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဆိုတာတွေကိုလည်း သူတို့ ကြည့်ဖူးချင် ကြည့်ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့ သည် စိုးသူတို့ ၊ ကျော်သူတို့ ၊ ရန်အောင် တို့ ကို အာနီးတို့ ၊ စတားလုံးတို့ ၊ ဂျက်ကီချန်းတို့ လောက် ကြိုက်တတ်သူများ မဟုတ်ပေ။

ကြံကြံဖန်ဖန် ဘာကြောင့် များ ဟောသည့် ရထားလုံးကလေးက မန္တလေးကို ဆင်းလာတာပါလိမ့်။ တောင်ဆင်းခရီးမှာ မြင်းရဲ့ အရှိန်နဲ့ ဘီး

ရဲ့ အရှိန်။ ပေတွေ ရာချီပြီး နက်ရှိုင်းမတ်စောက်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးတွေ။ ဇက်မသတ်နိုင်တော့ဘဲ မျက်ဖြူလန်နေတဲ့ မြင်းလှည်းဆရာ။ ကျွန်တော် ကြက်သီးထမိ၏။ ကျောချမ်းသွား မိ၏။

ဒါဆို မြင်းရော ရထားလုံးပါ သုံးတန်ကားကြီးနဲ့ တင်လာခဲ့တာများလား။ မေမြို့ကို ပြန်တက်မယ့်အခါမှာ ရော။ မြင်းဖြူကလေး ယက်ကန် ယက်ကန်နဲ့ အမော ဆို့သေသွားမှာ စိုးရိမ်စရာ။ ဒါဖြင့် ထရပ်ကားကြီး တစ်စီးငှားပြီး တင်သွားမှာ လား။ မြင်းလှည်းဆရာတော့ အတော်ကြီးကို ဘဏ္ဍာတော် ထိခိုက်တော့မှာ သေချာသည် ။ သူမို့ အရူးထပြီး မန္တလေးကို လာချင်ပလေတယ်။

ဆေးရောင်သစ် ရထားလုံးကလေးသည် အတွေးပွား၍ အမောဆိုချင်စရာ ယာဉ်ကလေးတစ်စီးပါပဲလား။

၂။

ကျွန်တော်တို့ ခပ်ငယ်ငယ်က ညဦးပိုင်း ပျော်စရာအကောင်းဆုံး အလုပ်က တော့ ရထားလုံးခိုးစီးခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ က မြို့ရိုးအနောက်ဘက်ရှိ ကျုံးနှင့် မနီးမဝေး ထီးရိုးဝင်း ရပ်ကွက်တွင် နေသူတွေ။

မြို့ရိုးမြောက်ဘက်ရှိ သူရဲဈေးနှင့် ထားဝယ်ရပ်တွေ အလွန်မှာ တော့ နွားမွေး၍ နို့ညှစ်ရောင်းစားသူများ နှင့် ရထားလုံးမောင်းစားသူတွေ နေထိုင်သည် ။ အများ စုသည် ဟိန္ဒူ၊ ပန်ချာပီကုလားကြီးတွေ ဖြစ်ကြပါသည် ။ ဗမာတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ ရထားလုံးမောင်းပါသည် ။

ရထားလုံးကိုယ်ထည်အိမ်၏ ကျောဘက်မှာ ကျပ်ဝိုင်းလုံးလောက်ရှိ သည့် သံတန်းတစ်တန်း ပါတတ်၏။ ထိုသံတန်းကို ဟီးလေးခိုလို ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သံတန်းပေါ် တွဲလောင်းထိုင်လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ရသည် မှာ အ ရသာ။ ဦးပိုင်းခေါင်မိုးပေါ်မှာ အခန့် သားထိုင်လိုက်ရင်း ရှေ့ကိုသာ မဲတ င်းနေသည့် မြင်းလှည်းဆရာကတော့ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ တက်လိုက်လာကြသော ကျွန်တော်တို့ ၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်းကို မ သိချေ။ ကိုယ်ထည်အိမ်နှင့် လုံးဝကွယ်နေတာမို့လည်း အသေအချာ လှ ည့်ကြည့်ဦး တော့ မမြင်နိုင်။

တစ်ခါတလေ အေးကိုနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်စီး၊ ခင်မောင်သန်းနဲ့ တ င်လှိုင် ကတစ်စီး၊ မောင်မောင်အေးနဲ့ သောင်းသောင်းက တစ်စီး။ ပျော်စ ရာ ပျော်စရာ မဟာပျော်စရာကြီးပေပ။

အဲ... လမ်းမှာ လူနောက် သို့မဟုတ် မလိုတမာကောင်နဲ့ တွေ့လျှင် တော့ မချောင်ဘူးသာမှတ်။ သူက "ဂါလီနောက်ထိုး... မအေ"ဟု အော် လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းလှည်းဆရာ၏ နောက်ပြန်ရိုက်လိုက် သော ကြာပွတ်ကြိုးက လေတွင် ဝဲပျံ့ဝဲကာ ရွမ်းခနဲမြည်တော့၏။ ရှောင် တတ်အောင်သာ ရှောင်ပေရော။ ဆင်းနိုင်အောင်သာ ဆင်းပေရော။ မ လျင်လို့ ကတော့လား... သုမနကျောမှာ ဒဏ် ရာတွေနဲ့ လို့ အော်တဲ့ ပြီး ငိုချင်းချပစ်ဖို့ သာ ရှိလေသည် ။

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့ ဘဝ၏ တိုတိုတောင်းတောင်း ပုရစ်ဖူး ကာလ ထဲက ရထားလုံးလေးများကိုတော့ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ လွမ်းပါသည် ။

တခြား လွမ်းတာတစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။

ပုံပဲပြောပြော၊ ရာဇဝင်ပဲပြောပြော၊ ဘာပဲပြောပြော အပြောကောင်းသော အမေကြီး၏ အစွမ်းကြောင့် လွမ်းရခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပါသည် ။

သီချင်းကိုတော့ ဟုတ်တိပတ်တိ မမှတ်မိ။

"ဗီရိုပေါ်တွင် မောင်နှံတင်တော့.... ဆောင်ကြာပလ္လင် ဇာတာတန်ခိုး ညှိုးရရှာလေပြီ..."ဟု ထင်၏။

ထိုသီချင်းကို အမေက ပန်းကန်ဆေးရင်း၊ အိုးတိုက်ရင်း၊ အဝတ်ဖွပ်ရင်း ခဏခဏ ဆိုလေ့ရှိပါသည် ။

"အမေကြီး... အမေကြီး၊ အမေ့သီချင်းကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်ကြီးဗျာ။ ဗီရိုပေါ်တွင် မောင်နှံတင်ရအောင်က လူကို ဗီရိုထဲ ထည့်လို့ မှ မရတာ။ အဝတ် အစားတွေ၊ ပေါင်ဒါဘူးတွေ ကျနေတာပဲ"

"ဟဲ့... ခွေးလေး။ ဗီရိုဆိုတာ နင်တို့ ခိုခိုစီးနေတဲ့ ရထားလုံးကို ပြောတာ ဟဲ့"

ထိုစကားမှ နွယ်ယှက်သွားပြီး အမေကြီးက အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူပုံ အကြောင်းကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောပါလေတော့သည် ။

၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၈ ရက်နေ့မှာ အရှင်နှစ်ပါးကို မျက်နှာဖြူတွေက ဖမ်းသွားတယ်တဲ့ ။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ လူတွေက သျှောင်တွေ၊ ဆံထုံးတွေ ဖြေချကြ။ ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းတွေကို ဖြုတ်ချကြပြီး မြေမှာ ဝပ်စင်းဦးခိုက်ရှိခိုးကြတယ်တဲ့ ။ တော်လဲပဲ့တင်ဟည်းလောက်အောင် ငိုကြွေးမြည်တမ်း ကြတယ်တဲ့ ။ မျက်ရည်လည်ရွဲ့နဲ့ အရှင်နှစ်ပါးကလည်း ဗီရိုလှည်းထဲကနေ လက်ကလေးတွေကို ထုတ်တဲ့

ပြီး ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်တော်မူရှာကြတယ်တဲ့ ။

လွမ်းလည်း လွမ်းစရာ၊ သနားလည်း သနားစရာပါ။ ရွံ့ထူထူ ဂေါ်ဝိန် ဆိပ်ကမ်းနှင့် အရှင်နှစ်ပါး၏ ဖွေးဖွေးဥ ခြေထောက် နုနုကလေးများ ။ ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးတွေလို အလွယ်တကူ ဖမ်းသွားတဲ့ မိစ္ဆာ ကောင်တို့ ၏ မျက်နှာဆိုးဆိုး ကြီးများ ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် အတွေးထဲ တွင် ဆန့်ကျင်စွာ အလိုအလျောက် ပေါ်လာသည် ။

အမေကြီး၏ မျက်လုံးများ နှင့် ဓာတ်ချင်းကူးသွားပြီ ထင်၏။ မမ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျ လာပြီး တအင့်အင့် ရှိုက်သံကိုကြား တော့ အမေကြီးကလည်း အပြောရပ်လေသည် ။

"ကဲ... ကဲ... သွားအိပ်ချေကြတော့။ မအိပ်ခင် ဘုရားကန်တော့ကြဖို့ မမေ့ကြနဲ့ နော်"

၄။

အမေကြီးသည် ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်သက်ဝင်သူဖြစ်ပါသည် ။

စကားပြောရင်းလည်း ပုတီးစိပ်၏။ ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကြီး ဖွာရင်း လည်း ပုတီးစိပ်၏။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်များ တွင် ကျွန်တော်တို့ အအိပ်မစောတတ်ပါ က...

"ဤရူပကာယ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဆံပင်၊ မွေးညင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်း၊ သွား၊ အရေထူအရေပါး"အစချီသည့် စတုဘုမ္မိက ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ ပွားစဉ် ကို အနုလုံ ပဋိလုံ အဆုံးပြန် အစပြန် ရွတ်ဖတ်သံကို ကြားရ မည်သာ ဖြစ်ပါသည် ။

ချိုးကျူးချင်စရာကောင်းတာတစ်ခု။

အသက် ၈၀ ပြည့်ပြီးကတည်းက လပြည့်နေ့နှင့် လကွယ်နေ့တိုင်း မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီးသို့ မှန်မှန်သွားခဲ့သည် မှာ ယခုဆို သုံးနှစ်ထဲ တောင်ရောက် နေပြီ။

"ဆွေဘုရား၊ မျိုးဘုရား မသေခင်လေး ဝအောင်ဖူးရတာ"လို့ လည်း သွား ကျိုးလေတိုး မဝီမသ အသံမျှင်မျှင်လေးနှင့် ပြောတတ်သေးသည် ။

အမေကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင်။ သူ့မိခင်အတွက် သုံးဘီး ကားခ (သို့မဟုတ်) မြင်းလှည်းခတွေကို (ဘယ်လောက်ပဲ လက္ခဏာမ ကောင်းသည့် အချိန် နှင့် ကြုံကြုံ) မရမနေ ရှာကြံပေးသည် ။

ဘုရားကြီးသို့ သွားတိုင်း လက်ကသုံးတောင်ဝှေးကတော့ အမေကြီး ၏ သမီးအငယ် အပျိုကြီး ဒေါ်လေးပါပဲ။

ညနေ ၃ နာရီလောက်ကတည်းက သွားလျှင် ညဦး ၇ နာရီလောက် ကျ မှ ပြန်ပြန်ရောက်ကြသည် ။ ထိုနေ့မျိုးတွင် ဒေါ်လေး၏ မျက်နှာမှာ မအီမသာ။ "နောက်တစ်ခေါက်ဆို ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး။ အစ်မ လိုက်ပို့ လိုက်"ဟု အမေ့ကို ပြောတတ်၏။

တကယ့်တကယ် ကျတော့လည်း အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟီရ ထွေပြားတဲ့ အ မေ့ ကို အားနာလို့ ပဲလား၊ ညတာလို့ ပဲလား မပြောတတ်။ သူပဲ လိုက်ရပြန်လေသည် ။

"အစ်မရယ်... အမေကတော့ တစ်ခါတလေ သူငယ်ပြန်တယ် ထင် တာ ပဲ။ ဘုရားကန်တော့ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကြေးရုပ်ကြီးတွေဆီသွား၊ ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက် လုပ်တဲ့ ပြီး ခေါင်းမကိုက်ပါ စေနဲ့ ၊ ဗိုက်မနာပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းတုန်းရယ်အေး။ ပြတိုက်ထဲဆိုလ

ညင်း ရောက်တိုင်း ဝင်ကြည့်ရမှ ။ သူ့မှာ ရိုးနိုင်တယ်ကို မရှိပါဘူး အေ။
ဟို... ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့ ၊ ရွှေပြည်မင်းကြီးတို့ ၊ ဝက်မစွတ် ဝန်ထောက်
မင်း တို့ ၊ ဖန်ချက်ဝန်တို့ ရုပ်တုတွေရှေ့မှာ ရပ်တဲ့ ပြီး ငူငူကြီးနဲ့ မေ့မေ့
မောမော ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတာ။ ဖန်သလွန် ညောင်စောင်းပေါ်က အရှင်နှု
စ်ပါး ရုပ်တုတွေကိုလည်း သူ့မှာ မကြည့်ဘဲ နေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပြီး..
.. မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်း စမ်းနဲ့ ဖြစ် လာပြီ။ စိတ်မခိုင် လောက်
တော့မှ အသံကလေး တုန်ယင်တုန်ယင်နဲ့ ပြန်ကြစို့တဲ့ အေရယ်"

ပြန်ရောက်တိုင်း ထိုသို့ ဒေါ်လေး ညည်းပါသည် ။

ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်သား။ ဆယ်ကြိမ်တွင်
သုံးကြိမ်လောက်မှာ ထိုမျက်ရည်စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းလေးက အိမ်အထိ
မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင် ပါလာတာကို တစ်အိမ်သားလုံး သတိထားမိကြသည်
။

တစ်ခါက အမေ ပြောပြဖူးသည် ။

အမေကြီးတို့ အဘိုးလေးက ဦးမြိုင်တဲ့ ။ လှေသင်းအတွင်းဝန်ရဲ့ တပ
ည့်တဲ့ ။ နောက်မှ အမှုတော်ထမ်းက ထွက်ပြီး ဘုန်းကြီးဆောင်း ထီးရိုး
တွေ လုပ်တာတဲ့ ။ ထီးရိုးအစ ဆရာမြိုင်ကလို့ အဆိုရှိတယ်တဲ့ ။ သူနေ
တဲ့ အရပ်မို့ ထီးရိုးဝင်းလို့ တွင် ခဲ့တာတဲ့ ။

အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူတော့ မျက်နှာဖြူတွေကို
လိုက်တိုက်မယ်ဆိုပြီး အဖော်တွေနဲ့ ပါသွားတာ သေသလား ရှင်သလား
တောင် မသိရတော့ဘူးတဲ့ ။ အဘိုးလေးကို တူတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အဘိုး
လေးကို တမ်းတတဲ့ အစွဲအလမ်းတွေက အမေကြီး မှာ ကပ်ငြိနေတုန်းပဲ
ရှိတာမို့ အရှင်နှစ်ပါးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိတ်ထိခိုက်လွယ် တာ ဖြစ်လိ
မ့်မယ်တဲ့ ။

သည် နေ့လယ် အမေကြီးတို့ ဘုရားကြီးမှ ပြန် လာပြီ။

ဆန်း၏။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ထဲက မျက်လုံးများ ၌ မျက်ရည်စ အကြွင်းအကျန် လေးတွေကို မတွေ့ရ။ ရီဝေနေသည် ။ အားနည်းဖျော့တော့နေသည် ။

ဒေါ်လေးက အမေ့နားနားကိုကပ်ပြီး ဘာတွေများ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောနေတာပါလိမ့်။ အမေကြီးအတင်းပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

အမေကြီးတို့ ကို ချထားခဲ့သော မြင်းလှည်းကလေး ပြန်ကွေ့၍ မောင်းထွက်သွားတာ လမ်းထိပ်သို့တောင် ရောက်သွားပြီ။ သည် မြင်းလှည်းကလေးကို မြင်တော့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းလမ်းမှာ တွေ့ခဲ့သည့် ရထားလုံးကလေးကိုသွားပြီး ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသေးသည် ။

မန္တလေးသို့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် ရထားလုံးကလေး လည်း သူ ပျော်ပိုက်ရာ ပြင်ဦးလွင်က မြို့တွင်းလမ်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ကုန်းတက်ကုန်းဆင်းတွေပေါ်မှာ ခွာသံဂေါက်ဂက်ဂေါက်ဂက်နှင့် ပြေးလွှားနေလောက် ပြီဟု ကျွန်တော်ထင်သည် ။

ဝင်းစည်သူ

အမှတ် ၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်

ရွှေအမြဲတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ဝဋ်ကြွေးကံနာပြေပါစေ
သုမှူးငြိမ်း

ငြိမ်းတို့ မောင်နှမကိုတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ချစ်ပါတယ်
ငြိမ်းကတော့ မေမေတို့ ကို တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်ပြန်ချစ်စေချင်တယ်
မေမေ့ကိုပြောရင်လည်း ...
"မေမေတို့ အရင်က အရမ်းချစ်ခဲ့တာပဲ"လို့
မျက်ရည်တွေဝဲပြီး မေမေ ပြန်ပြောလေ့ရှိတိုင်း
ငြိမ်း သိပ်သဘောမကျစွာ ငိုချင်ပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲလေ

အိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း ဖေဖေ ပြန်
အလာ ကို ငြိမ်း စောင့်နေမိလျက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်က ရင်ထဲကို ဝင်
လာသည် ။ ဒေါသကလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာသည် ။

"ဒယ်ဒီ"တဲ့ ။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ပင့်ခါထုတ်စဉ် မျက်ရည်စက်က ဝဲလွင့်ထွက်သွားသည် ။ မခေါ်ရပါဘူး။ ငြိမ်းတို့ အဖေကို အဲလို မခေါ်ရပါဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ် ငိုကြွေးပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့ ။ ဆန္ဒနဲ့ အတူ မနက်က အဖြစ်ကို သတိရလာသည် ။ ဆုံမယ်မှန်းသိရင် ငြိမ်းဆံပင်သွားမညှပ်ပါဘူးလေ။

မနက်မိုးလင်း မျက်နှာသစ်ပြီး မှန်ကြည့်ရင်းမှ ကိုယ့်ဆံပင်လေးတွေ နည်းနည်းရှည်နေတာကို သတိရလျက်...

"မေမေရေ... ငြိမ်း ဆံပင်နည်းနည်းလေး သွားညှပ်လိုက်ရင် ကောင်း မယ်နော်"

မတိုမရှည် ဆံပင်လေးကိုကိုင်ကာ မေမေ့ကို မေးရင်း အစ်မဝမ်းကွဲကိုပါ

"မမကြီး ကော်ဖီ မြန်မြန်သောက်၊ ပြီးရင် သွားမယ်"

"နင် ဘယ်မှာ ညှပ်မှာ လဲ"

"မနှင်းနှင်းအေးဆီမှာ ပဲပေါ့"

ငြိမ်းတို့ ညှပ်နေကျ အသိဆိုင်မှာ ပဲညှပ်ဖို့ စဉ်းစားပေးထားသည် ။ အဲဒီ အစ်မကြီးက ဖေဖေသူငယ်ချင်း မိန်းမပဲလေ။ ငြိမ်းတို့ နဲ့ ကလည်း ခင်နေတော့ လိုချင်တဲ့ ပုံကို စိတ်ကြိုက်ပြောလို့ ရသည် ။ မနက်စာ မုန့်စားသောက်ပြီး ထွက်လာ ရင်း...။

"မမကြီးရေ ဖေဖေ ဘယ်သွားလဲဟင်"

"ငါ မသိဘူးလေ"

"မမကြီး နိုးတော့ မရှိဘူးလား"

"အေး... ဘယ်အချိန်ကတည်းက အပြင်သွားလဲ မသိပါဘူး"

မမကြီးနဲ့ ပဲ တခြားရယ်စရာတွေ လျှောက်ပြောရင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်
လမ်း ထိပ်ရောက်တော့...

"အဲ... မမကြီးရေ၊ ဟိုမှာ ဖေဖေ မဟုတ်လား"

လေးဘီးကား တစ်စီးဘေးမှာ ပိုက်ဆံရှင်းလျက် အနေအထားနဲ့ ဖေ
ဖေကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ထင့်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ဟိုမိန်းမ ရောက်နေလား မသိဘူးနော်"

ပြောရင်းနှင့် ပင် သေချာမှာ ကို တွေးမိလာသည်။ ။ ငြိမ်း ပြောတဲ့ ဟို
မိန်းမ ဆိုတာ ဖေဖေ နောက်ထပ်ယူထားတဲ့ မိန်းမပေါ့။ အရှင်းဆုံး ပြော
ရရင် သာယာ အေးချမ်းတဲ့ ငြိမ်းတို့ မိသားစုလေးထဲကို အတင်းအဓမ္မဝ
င်ရောက်လာတဲ့ မိန်းမပေါ့ လေ။

"ဟုတ်တယ်နဲ့ တူတယ်"

မမကြီး တုံ့ပြန်စကားကို နားထောင်ရင်း ငြိမ်း ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ
ဖေဖေ က ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားသည်။ ။ အဲဒီဖေ
ဖေသူငယ်ချင်းအိမ် မှာ ဖေဖေ ဟိုမိန်းမနဲ့ ယူခါစက ခဏလာနေဖူးတာ
ငြိမ်းလည်း သိတယ်လေ။ ဖေဖေက ငြိမ်းတို့ ကို မြင်ပုံမပေါ့။

"မမကြီးရေ၊ မညှပ်တော့ဘူးဟာ"

"ဘာဖြစ်လဲဟယ်၊ လာစမ်းပါ"

အေးလေ... တွေ့တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲလို့ အားတင်းရင်း အိမ်အဝ
င် လှေကားထစ်တွေကို လှမ်းတက်လျက် အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ဟိုအမျိုး သမီးက ကလေးကိုချီလျက်မှာ ဖေဖေ အဲဒီကလေးကို

ချော့မြူနေတဲ့ ပုံစံကို မြင်ရ သည့် ခဏ ငြိမ်းရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာသည် ။

မိသားစုလေးက ပျော်စရာပဲလို့ ဘေးလူအနေနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ ကြည်နူး မိမှာ ပေါ့လေ။ အခုတော့ ငြိမ်း နေရာကဆိုရင် ကိုယ့်အဖေအရင်းက ကိုယ့်အမေ အရင်းမဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းမိန်းမနဲ့ ကလေးကို ရယ်မောနေတာတွေ တွေ့ရတာ ဘယ်လို များ ခံစားရပါ့မလဲလေ။

ငြိမ်း အကြည့်ကိုလွှဲရင်း ဆံပင်ညှပ်သည့် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လျက် အဝင် ဝဘက် ကို မျက်နှာလှည့်ထားလိုက်သည် ။ ခဏနေမှ ဖေဖေ မြင်သွားပုံ နှင့် ...

"ဟ၊ သမီးပါလား။ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

ဖေဖေမျက်နှာကို တစ်ချက်မှ မော့မကြည့်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ငေး စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ မမကြီးကပဲ...

"ဆံပင်ညှပ်မလို့ လေ"

ဆိုတဲ့ ဖြေသံ ကြားရသည် ။

"ဟုတ်လား သမီး"

လို့ မေးနေတာကိုလည်း ပြန်မဖြေမိ။ ဘာမှ လည်း လှုပ်ရှားချင်စိတ် မရှိ တာကြောင့် ငြိမ်နေလျက်မှာ ဆံပင်ညှပ်သည့် အစ်မကြီး ထွက်လာမှပင်...

"အစ်မ၊ နည်းနည်းလေးပဲ တိမ်မယ်နော်။ ရှေ့ မပါဘူး၊ နောက်ပဲ"

ပြောပြီးတာနှင့် မှန်ထဲက ကိုယ့်မျက်နှာကိုပဲ ငေးကြည့်နေဖြစ်ဆဲမှာ ဖေဖေ အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွားတာကို သိလိုက်သလို မမကြီးလည်း ဝင်

သွားမှန်းသိသည်။ ။

မမကြီးနဲ့ ဟိုမိန်းမကလည်း ခင်ကြတယ်လေ။ အခန်းထဲမှာ ကလေး
ကို ချောသံ၊ ရယ်သံတွေ ငြိမ်း နားထဲကို တိုးဝင်လာသည်။ ။

ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေတုန်း ဖေဖေ အနားပြန်ရောက်လာကာ...

"ကျွန်တော့်သမီးကို လှလှလေး ညှပ်ပေးလိုက်နော်။ ငါ့သမီးက လှ
လျက် သားနဲ့ စူပုပ်နေတာ တစ်ခုပဲ ခက်တယ်"

ရယ်မောနောက်ပြောင်နေတဲ့ ဖေဖေစကားတွေကို ခါတိုင်းသာဆိုလျှင်
ငါ့ ငြိမ်း အော်ဟစ်ရယ်မောမိမှာ မှန်ပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ တော့ ငြိမ်း မရ
ယ်လိုပါကွယ်။ အဲဒီအချိန်လေး မှာ ပဲလေ...

"ကိုကို"

ကျယ်လောင်စူးရှတဲ့ အသံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။ ဒါ ဖေဖေမိန်းမ
က ခေါ်တာပါနော်။

"ဟေ"

လို့ ပြန်ထူးသံအဆုံးမှာ ...

"ဒီမှာ ... ဒီမှာ .. ဒယ်ဒီ"တဲ့ ။

ငြိမ်း နားအုံတစ်ခုလုံး၊ ရင်တစ်လုံး ပွင့်ထွက်သွားပြီလို့ ထင်လိုက်မိ
တယ်။ "ဒယ်ဒီ"တဲ့ လားကွယ်။ ဒါ အဖေလို့ ခေါ်တာပေါ့နော်။ ငြိမ်းနဲ့ ငြိ
မ်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေးအောင်တို့ ရဲ့ အဖေကို တခြားက
လေးတစ်ယောက်က အဖေလို့ ခေါ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီကလေးဟာ ငြိမ်း
အဖေရဲ့ သွေး ပါပေမဲ့ ငြိမ်းအမေက မွေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငြိမ်း
အတ္တကြီးတာ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း မခေါ်ပါနဲ့ ကွယ်။ ငြိမ်းတို့ အဖေကို အဲ

ဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့ ။ ငြိမ်းတို့ ပဲ အဖေလို့ ခေါ်ပါရစေ။

ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း အရူးလို အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။

" လာပြီ "

လို့ ပြောပြီး အခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ ဖေဖေနောက်ကျောကို ငေးရင်း ဖေဖေကို နှမြောတသစွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝမ်းနည်းစွာ ပါးပေါ်ကို မျက်ရည်ပူတွေ ပိုးပိုးပေါက် ပေါက် ကျလာသည် ။

ဆံပင်ညှပ်တဲ့ အစ်မကြီးက ငြိမ်းကို စာနာသနားစွာ နှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြောနေတာကိုလည်း မကြားမိတော့ပါ။ ငြိမ်း ဖေဖေ နောက်မိန်းမ ယူသည့် အချိန် မှ စ၍ ဤတစ်ကြိမ် ပထမဦးဆုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝမ်းနည်းတာပါပဲ။

အရင်ကလည်း မကြာခဏ ခံစားခဲ့ရပေမဲ့ သည် တစ်ခါ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည် ။

ဖေဖေ ယူလိုက်တုန်းကလည်း ယူပြီးမှ ငြိမ်းတို့ သိရသည် ။ အဲဒီတုန်း ကလည်း မေမေ ပေါက်ကွဲဝမ်းနည်းတာကို မျှဝေခံစားရင်း ဖေဖေကို အံ့သြခဲ့သည် ။ မေမေကလည်း အပြင်းအထန် စိတ်ဆိုးဝမ်းနည်းပြီး ကွာမယ်ရှင်းမယ် လုပ်တော့ ငြိမ်း ရင်မှာ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်ရသည် ။

တကယ်တမ်း မေမေတို့ ကွာကြရင် ငြိမ်းက မေမေနဲ့ မလိုက်ရဘဲ ဖေဖေနဲ့ နေခဲ့ရမှာ လေ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ငြိမ်း မသိပါ။ စာချုပ် အကြမ်းထဲမှာ ငြိမ်းကို ဖေဖေက မွေးပြီး မောင်လေးကို မေမေက မွေးမယ်လို့ ရေးထားတာကို ဖတ်ရင်း...

"မေမေက ငြိမ်းကို မခေါ်ဘူးလား၊ ငြိမ်း မေမေနဲ့ ပဲနေချင်တယ် "

ဖေဖေကိုမုန်းတာ မဟုတ်ပေမဲ့ မေမေကိုပိုချစ်လို့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ငိုပြီးပြောတော့ မေမေက ဘာမှ မပြောဘဲ ငေးငေးကြီးကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျနေတာကိုပဲ ငေးရင်း ငြိမ်း ဘာမှ မပြောရက်တော့အောင် ဖြစ်ရသည်။

ငြိမ်းကို မေမေ မချစ်လို့ လားလို့ တွေးမိပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။ ငြိမ်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ငြိမ်းက ၁၇ နှစ်၊ မောင်လေးက ၇ နှစ်၊ ၁၀ နှစ် တိတိကွာထားတာ။ ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဖေဖေ ကာလကြာကြာ ချစ်ထား တာပဲလေ။ အကြောင်းရှိလို့ နေမှာ ပေါ့လို့ ဖြေသိမ့်တွေးမိပေမဲ့ မပျော်ပါဘူးကွယ်။ မေမေနဲ့ မောင်လေးကို မကြာခဏ လာတွေ့ပေါ့လို့ မေမေက ပြောနေပေမဲ့ ငြိမ်းဆန္ဒကတော့လေ....ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ ငြိမ်းတို့ မောင်နှမရယ် တစ်မိုးတည်း အောက်မှာ ပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင်တယ်။

ငြိမ်း မေမေတို့ နဲ့ ခွဲမနေချင်ဘူး။ ဖေဖေကလည်း ဘာမှ မပြောဘဲ မေမေ ကွာမယ်ဆိုတာကို အပြစ်ရှိသူပီပီ ငြိမ်ပြီးကြည့်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ငြိမ်းတို့ အဒေါ်တွေ အဘိုးအဘွားတွေ ရောက် လာပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို နားချဖျောင်းဖျကြ တယ်။

သားသမီးတွေ မျက်နှာကို ထောက်ဖို့ ဘာညာနဲ့ ပေါ့။ တော်ပါသေးရဲ့လေ။ အဲဒီလိုပြောမှ ပဲ မေမေဘက်က မကွာတော့ပါဘူးဆိုပြီး လျှော့ချလိုက်တယ်။ ဖေဖေ ကလည်း ဘာပဲပြောပြော နှစ်ယောက်စလုံးကို ပေါင်းတော့မှာ ပဲလေ။ မေမေဘက်က ဘယ်လောက်တောင်ဝမ်းနည်းမလဲဆိုတာ ငြိမ်း ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။ မေမေ နှုတ်ခမ်းတွေတုန်ပြီး မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ လျှံနေလျက်နဲ့ ...

"မောင် ကြိုက်သလိုသာ နေပါတော့"

ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောလိုက်တာ မေမေ့မျှာ မနည်းအားတင်းပြောရ
မှာ သိသာတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒီနေ့ထိ မေမေ ပျော်နေတာ မတွေ့ရ
တော့ဘူး။ ဖေဖေနဲ့ လည်း စကားသိပ်မပြောဘူး။ ငြိမ်းတို့ မောင်နှမကို
တော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ချစ်ပါတယ်။ ငြိမ်းကတော့ မေမေတို့ ကို တစ်
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြန်ချစ်စေချင်တယ်။ မေမေ့ကိုပြောရင်လည်း ..

.

"မေမေတို့ အရင်က အရမ်းချစ်ခဲ့တာပဲ"

လို့ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး မေမေ ပြန်ပြောလေ့ရှိတိုင်း ငြိမ်း သိပ်သ
ဘောမကျစွာ ငိုချင်ပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲလေ။ ဖေဖေ့ကိုတော့ သိပ်မ
ပြောရဲဘူး။

အဲဒီမိန်းမနဲ့ ယူပြီး ကြို့ကုန်းဆိုတဲ့ နေရာလေးမှာ အိမ်သေးသေး
လေးနဲ့ ဖေဖေ နှစ်ယောက် ကမ္ဘာလေး တည်ဆောက်စဉ်က ဖေဖေအဖေ
ငြိမ်းအဘိုးရဲ့ အိမ်မှာ ငြိမ်းရယ်၊ မေမေရယ်၊ မောင်လေးရယ် မျက်နှာင
ယ်ငယ် ကျန်နေခဲ့ရင်း မေမေ့ ရုန်းကန် ကျွေးမွေးမှုအောက်မှာ နေထိုင်ခဲ့
ရ၏။ ဖေဖေ တစ်လမှ နှစ်ခါလောက်သာ ငြိမ်းတို့ မောင်နှမကို လာခေါ်
ထမင်းကျွေးပြီး အိမ်ပြန်ပို့တာလောက်ပဲ တာဝန်ယူခဲ့သည် ။ ငြိမ်းတို့
မောင်နှမမှာ တော့...

"သမီးနဲ့ သား၊ ဖေဖေ ဒီနေ့ လာခေါ်မယ်"

ဆိုတဲ့ စကားသံလေးကိုပဲ မျှော်လင့်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်က...

"နင်တို့ အဖေကော၊ ဘာလဲ ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ ပဲ နေလား။ နင်တို့ အိမ်
မှာ လာမနေဘူးလား"

စတဲ့ အထင်အမြင်သေး မေးခွန်းတွေအောက်မှာ မောင်လေးက

တော့ ဘာမှ မသိပေမဲ့ အသက် ၁၇ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ငြိမ်း ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဖြေရမယ် မှန်းတောင် မသိခဲ့ပါဘူးလေ။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ လည်း ...

"ငြိမ်း... နင့်အဖေကို ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်တယ်။ သူက ဗိုက်ကြီးနဲ့ နော်"

"ငယ်လည်း ငယ်တယ်နော်"

ဘာညာအပြောတွေကို မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနဲ့ ...။

"ဪ... အေး၊ ဟုတ်လား"

အလိုက်သင့် ဖြေရပေမဲ့ တိုးတိုးဖော် သူငယ်ချင်းနဲ့ ကျန်ခဲ့တိုင်း ဝမ်းပန်းတနည်း တီးတိုးငိုရတာတွေ၊ ယောက်ျားက ပစ်သွားတယ်ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့မှုအောက်မှာ ခေါင်းငုံ့ရင်း ရံခါမှာ တစ်ယောက်တည်း မျက်ရည်ကျနေတဲ့ မေမေ့ကို ခိုးကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းသနားရတာတွေ၊ မောင်လေးအောင်က ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရင် ဖေဖေဖတ်ဖို့ ဆိုပြီး ဖေဖေကြီးကိုလွမ်းတယ်လို့ မရေးတတ် ရေးတတ်ရေးရင်း ဖေဖေမာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း တိတ်တိတ်လေးငိုနေတတ်တာတွေ။ ဒါတွေကို ဖေဖေကတော့ ကမ္ဘာသစ်ထဲမှာ မေ့နေမှာ ပဲပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းကလည်း ငြိမ်း တကယ်ကို ခံစားခဲ့ရပါသည် ။ တစ်ခါတလေမှာ မောင်လေးက...

"ငြိမ်း၊ သား ဖေကြီးကို လွမ်းတယ်"

လို့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မနေနိုင်လွန်းစွာ ဖွင့်ပြောရှာတိုင်း ဘယ်လိုဖြေ သိမ့်စေရမှန်း မသိခဲ့ပါ။ မေမေမှာ လည်း ဖေဖေ ဒီလို လုပ်သွားတာကို စိတ်မနာနိုင် ဘဲ ဖေဖေ ပြန်လာမယ့်ရက်ကိုပဲ တမျှော်တလင့်နဲ့ ကျိတ်မှိတ်ကြေကွဲနေတာ တွေ့ ရတိုင်း မယားကြီး၊ သားသမီးကြီး

တွေရှိမှန်းသိလျက်နဲ့ ဇွတ်အတင်းအဓမ္မ အိမ် ထောင်စုလေးကို ဖြိုခွဲရက်
တဲ့ ဟိုမိန်းမကိုပဲ စိတ်နာရမှာ လား၊ မိန်းမနဲ့ သားသမီး တွေရဲ့ မျက်နှာ
ကို မထောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ခွဲထွက်ရက်တဲ့ ဖေဖေကိုပဲ စိတ်
နာရမှာ လား။

အို... ငြိမ်း မသိတော့ပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့လည်း ဖေဖေက
ငြိမ်းတို့ နဲ့ ပဲနေပြီး ရံခါမှ ဟိုအမျိုးသမီးဆီသွားတာ တော်သေးတာပေါ့။
ဟိုတစ် ယောက်ကို ကိုယ်ချင်းမစာတာ မဟုတ်ပေမဲ့ သူ သိလျက်နဲ့ ဇွတ်
မိုက်ထားတာ ကို ငြိမ်း မသနားချင်လို့ ကို မသနားဖြစ်တော့ပါဘူး။
ဟော... တံခါးခေါက်သံ ကြားတယ်။ ဖေဖေ ပြန် လာပြီနဲ့ တူတယ်။ ငြိမ်း
ကို ဘာပြောမလဲမသိဘူး။ ငြိမ်းက တော့ ငိုတောင်ငိုချင် လာပြီ။

တူမလေးငြိမ်းရဲ့ ဝတ္ထုလေးတစ်ခုလို ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟထားတဲ့ စာ
သားလေးလေးတွေကို ဖတ်ပြီး အေးရင်မှာ ထိခိုက်နွမ်းလျသွားရသည် ။

"ဒီစာတွေ ရေးမိလို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ အခုလိုကွဲရတာ။ အဲဒါ ငြိမ်းအပြ
စ်၊ ငြိမ်းကြောင့် မေမေတို့ ကွဲရတာ"

အသည်းအသန် အော်ဟစ်ငိုကြွေးရင်း ဖြဲမယ်လုပ်နေတဲ့ စာရွက်
လေးကို အေး အမှတ်တမဲ့ဆွဲယူဖတ်လိုက်တော့ ငြိမ်းကလေးကို သနား
လိုက်တာ အရမ်းပါပဲ။ သူ့ခမျာ အဖေနဲ့ အမေအတွက် ဒီလောက်ထိ ခံ
စားနားလည်တတ်မှန်း သိရတော့ အေး အံ့သြဝမ်းနည်းရသည် ။

သူ ရေးထားတာလေးတွေကို သူ့အမေဖတ်မိပြီး "ကလေး ဒီလောက်

တောင် ဝမ်းနည်းသွားတယ်ဆိုပြီး အရင်ခံစားချက်တွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်လျက်" လင် မယားချင်း စကားများ ရန်ဖြစ်ရာက အခုညနေမှာ ပဲ စာချုပ် ချက်ချင်းဝယ်လုပ်ပြီး အသိသက်သေခေါ် လက်မှတ်ထိုး ကွာရှင်းကြတော့မည်။ ဆွေမျိုးတွေက ဘယ်လို ပဲပြောပြော နှစ်ယောက်စလုံးက မလျှော့တော့ စာချုပ်ထဲကအတိုင်း ငြိမ်းက အဖေ့ ဆီမှာ နေပြီး အောင်က အမေနဲ့ နေရမှာ က အတည်ဆိုတော့...

"မေမေနဲ့ ပဲ သမီး လိုက်နေမယ်။ မေမေက ဘာလို့ ငြိမ်းကို မခေါ်တာလဲ"

မျက်ရည်အလူးလူးနဲ့ ဝမ်းပန်းတနည်းငိုရင်း မေးနေတဲ့ ငြိမ်းကလေးကို ငြိမ်း အခု အမေလို့ ထင်နေသူဟာ ငြိမ်း နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကျမှ ငြိမ်းအဖေနဲ့ ပေါင်းဖက်ထားတဲ့ ဝမ်းမနာအမေဆိုတာ၊ ငြိမ်းနဲ့ အောင်ဟာ ဖအေတူမအေကွဲ မောင်နှမတွေ ဖြစ်နေတာ။

ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ငြိမ်းကို အမေက မခေါ်ထားနိုင်ဘဲ အဖေ့ဆီမှာ ပဲ ထားခဲ့ရမှာ ဆိုတာတွေကို အေး နှုတ်က ဘယ်လိုများ ပြောထွက်ရက်ပါ့မလဲလေ။ မိဘနှစ်ပါးကြားမှာ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရတဲ့ ကြားက အခုလိုစကားတွေသာ ကြားရင် ငြိမ်းကလေး ဖြစ်ပျက်ပေါက်ကွဲသွားမှာ ကို အေး တွေးရင်း ရင်မောရ သည် ။

"အန်တီအေးရေ... မေမေ့ကိုလေ ငြိမ်းကိုခေါ်ထားဖို့ ပြောပေးပါ။ ငြိမ်း မောင်လေးနဲ့ မခွဲချင်ဘူး။ ဖေဖေကလည်း ဘာမှ မပြောဘူး"

"သားလည်း ငြိမ်းကိုရော၊ ဖေဖေကြီးကိုရော ချစ်တယ် အန်တီအေးရယ်။ ပြောပေးပါဦး"

သူတို့ အဖေအမေကို ပြောမရတဲ့ အဆုံး အဒေါ်ဖြစ်သူ အေးကိုပဲ တိုင်တည် ငိုကြွေးပြီး ပူဆာနေတဲ့ ကလေးတွေကို မနှစ်သိမ့်နိုင်တဲ့ အပြင်

အေးကိုယ်တိုင် မျက်ရည်တွေရစ်ဝိုင်းရင်း နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ။ အမှန်ကတော့ လူကြီးတွေသာ အဓိကပါလေ။ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့ပေမဲ့ အခုလို မိဘတွေရဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ငယ်ငယ်နုနုလေးအရွယ်မှာ ပူပင်သောကတွေ ရောက်နေကြ တဲ့ ငြိမ်းတို့ တွေမှာတော့ သနားစရာပါပဲ။ လင်ရယ်မယားရယ်ဘဝ ရောက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တောင် ဘာကြောင့် များ သွေးသားဆန္ဒကို တခြားလူတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ခံစားပတ်သက်ချင်ရတာလဲလို့ ငြိမ်းအဖေကို မေးရမှာ လား။ လူ့ဘောင်လူ့စည်းကမ်း လူ့ကျင့်ဝတ်တွေကို မြှောင်ချိုးဖောက်ရဲတဲ့ ဟိုအမျိုးသမီးကိုပဲ မေးရမှာ လား။ အေး မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး။

လူသားလေးယောက်နဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် အခိုင်အမာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ မိသားစု လေးကို တကွဲတပြားစီဖြစ်စေတာ လူကြီးတွေအတွက် နာကြည်းချက်တွေနဲ့ ဖြေ သာပေမဲ့ ဖူးပွင့်အားယူစပြုနေတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက်နုမှာ ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိဘူးလို့ များ ဆိုနိုင်ကြပါ့မလားကွယ်။ ငြိမ်းတို့လို မိဘတွေရဲ့ အမွေ ဆိုးကို ခံစားနေရတဲ့ သားသမီးတွေ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် များ ပြားနေပြီလဲ။ ဒီအတွေးတွေ၊ စာနာမှုတွေ မိဘတိုင်းနဲ့ လူသားတိုင်းမှာ ရှိသင့်တာ အမှန်ပဲလို့ အေး ယူဆမိပါတယ်လေ။

အခုလောလောဆယ်မှာ တော့ လက်မှတ်ထိုးနေကြတဲ့ ငြိမ်းရဲ့ အဖေနဲ့ အမေ ကို ငေးကြည့်နေမိလျက် အနားက တူ၊ တူမလေးနှစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်စရာ စကားလုံးရှာရင်း....။

သုမှူးငြိမ်း

အမှတ် ၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်
ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

မာန၏ နောက်ကွယ်
ငြိမ်းငယ်

အဲဒီနေ့က မောင့်ကို အထင်တကြီး စိုက်ကြည့်နေကြတဲ့
မျက်လုံးပေါင်း များ စွာထဲက ကျွန်မနဲ့ မောင်ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်ခုက
ဘာကြောင့် များ အရင်ဆုံး ဆုံမိခဲ့ကြသလဲ မသိဘူးနော်

လွမ်းတယ် မောင်ရယ်။ ကျွန်မ မောင့်ကို တမ်းတမ်းတတ သတိတရ
နဲ့ လွမ်းနေပါတယ် မောင်။

"လွမ်းတယ် ဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲပြီး သစ်စိမ်းချိုး ချိုးတဲ့ သူကများ လွမ်းရတယ်လို့ ဗျာ။ ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်"

နားစည်ကို ထိခိုက်ပြီး ဝင်လာတဲ့ မောင့်စကားသံကြောင့် နားနှစ်ဖ

က်ကို ပိတ်လိုက်မိတယ်။ အို... ကျွန်မအနားမှာ မောင် ရှိမနေပါလား။ ကျွန်မ လွမ်းတာ ကိုသိလို့ ခန့် လိုက်တဲ့ မောင့်စကားသံ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မောင် သိရင်လည်း အဲလိုမျိုးပြောမှာ အသေအချာပါပဲလေ။

နားနှစ်ဖက်ကို ယောင်ယမ်းအပိတ်မှာ လွတ်ကျသွားတဲ့ စာအုပ်လေး ကို တယုတယ ပြန်ကောက်ပြီး နှလုံးသားနေရာတည့်တည့်ကို ကပ်ထား လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ၏ လွမ်းမောမှု နှလုံးခုန်သံကို မောင် ကြားနိုင်ပါ စေ။ သည် စာအုပ်လေးမှ တစ်ဆင့် မောင် သိနိုင်ပါစေ။

"အစဉ်သတိရစေရန်

စာပေလက်ဆောင်"

ဆိုပြီး မောင်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တဲ့ "ဦးပုည မေတ္တာစာ" စာအုပ်ကလေး မောင်။ ကျွန်မ မြတ်နိုးဆုံး၊ မြတ်နိုးခဲ့၊ မြတ်နိုးနေမယ့် စာအုပ် ကလေးပါ မောင်။

"ခင်ဗျား ဗျာ... ချစ်လျက်နဲ့ ဘာလို့ လမ်းခွဲခဲ့ရတာလဲ"

ထပ်ဆင့်မေးလိုက်တဲ့ မောင့်အသံပါလား။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို စွမ်း ဆောင်နေသည် မှာ စိတ်ဆိုတာ မှန်နေပါလား။

ဘာဖြစ်လို့ လမ်းခွဲရတာလဲ၊ ဟုတ်လား မောင်။ လမ်းခွဲရမှာ ပေါ့။ လမ်း ခွဲရမှာ ပေါ့။ မောင့်ကိုမှ ကျွန်မ လမ်းမခွဲခဲ့ရင်...

"ဥမင်တွင်း၌ ကျင်း ခုနစ်တောင် နက်အောင်တူး၍ လကွယ်နေ့တွင် မိုက်ငွေ့တလူလူ"

ဆိုတဲ့ ဦးပုည မေတ္တာစာထက် မိုက်မဲတဲ့ သူ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ မောင်။

စဉ်းစားပါ မောင်။ အသေအချာ စဉ်းစားပါ။ အပြန်အလှန်

စဉ်းစားပါ။ မောင့်ကို ကျွန်မ ဘာကြောင့် လမ်းခွဲခွဲသလဲဆိုတဲ့ အဖြေရ
အောင် စဉ်းစားပေးပါလား မောင်။ အဲဒီကျရင် ကျွန်မကို မောင် နားလ
ည်မှာ ပါ။ ဒါမှ မဟုတ် နားလည်လျက်နဲ့ နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်
နေမှာ လား မောင်။

မှတ်မိပါသေးတယ် မောင်။ ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး အတန်းစတက်တဲ့
နေ့မှာ ပဲ မောင့်ကို မှတ်မှတ်ရရ သတိထားကြည့်ခဲ့မိတာပါ။ (နောက်မှ
သိရတာက ကျွန်မ အတန်းထဲ စဝင်ဝင်ချင်းမှာ ပဲ ကျွန်မ စီးထားတဲ့ နက်
ပြာရောင် ဟိုက်ဟီးလ်ကြောင့် မောင် သတိထားကြည့်မိသွားတယ်တဲ့ ။
အဲဒီအတွက် မြင့်လွန်းတဲ့ ကျွန်မ ဖိနပ်လေးကို အခုထိ ကျေးဇူးတင်နေ
ဆဲပါ မောင်)။

ကျူတိုရီရယ်လ် ဆရာမခေါ်လိုက်တဲ့ သုံးလုံးတည်းပေမဲ့ ဆန်းပြား
သော မောင့်နာမည်ကြောင့် ကျွန်မ ခေါင်းထောင်ပြီး စပ်စုလိုက်မိတယ်။

"ဇု မှတ်ရတယ်။ တစ်တန်းလုံး သူ အမှတ်အများ ဆုံးပဲ"ဆိုတဲ့ ဆရာ
မရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် မောင့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ဖြစ်
သွားမိတယ်လေ။ မောင့်ကို ကြည့်မိလိုက်ချိန်မှာ ပဲ ထူးခြားတဲ့ မောင့်ပုံရိ
ပ်က ကျွန်မစိတ်ကို စူးစမ်းစေ ခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် လည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ သူ ဖြစ်မယ်လို့ မြင်မြင်ချင်း
ပဲ မောင့်အပေါ် ကောက်ချက်ချမိခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မ ဆွဲခဲ့မိတဲ့ ကောက်
ချက်ဟာ နောင် အမြဲမှန်နေတော့ (မောင်က ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်း

မစား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်၊ အပျော်အပါး မမက်တဲ့ သူ) ကျွန်မကို ယ်ကျွန်မ လူကဲခတ်နိုင်လှသည်လား လို့ အထင်ကြီးခဲ့မိတယ်။

အဲဒီနေ့က မောင့်ကို အထင်တကြီး စိုက်ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာထဲက ကျွန်မနဲ့ မောင်ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်ခုက ဘာကြောင့် များအရင်ဆုံး ဆုံမိခဲ့ ကြသလဲ မသိဘူးနော်။ ကျွန်မကတော့ အခုထက်ထိ အမှတ်ရနေဆဲပါ မောင်။

စဉ်းစားမိတယ် မောင်။ ကျွန်မကသာ မောင့်ကိုစပြီး စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မနဲ့ မောင် ခင်မင်သိကျွမ်းကြပါဦးမလားလို့ လေ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မောင်ဟာ အတန်းထဲမှာ သာမန် မိန်းကလေး (ကျွန်မတို့ အတန်းထဲမှာ မိဘဂုဏ်ရှိန်နဲ့ ချမ်းသာခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အထင်ရှားဆုံး ကျောင်းသူ သုံးလေးယောက်ကလွဲရင်) တစ်ယောက်တလေနဲ့ မှ မေးထူးခေါ်ပြော လုပ်တာ မတွေ့ရလို့ ပါပဲ။

မောင်နဲ့ တန်းတူ (ကျွန်မတို့ က မဟာဝိဇ္ဇာ အရည်အချင်းစစ် အပိုင်း (၁)။ မောင်တို့ က ဒုတိယနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်း။ တစ်ခန်းတည်း အတူစာသင်ရပေမဲ့ အတန်းမတူဘူးလေ)။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေက...

"စာတော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာနကြီးတယ်"တဲ့ ။

"သူ ဘယ်လောက်ထိ မာနကြီးနိုင်သလဲ"လို့ ကျွန်မ မေးတော့...

"နင့်ထက် အဆတစ်ထောင်လောက် ပိုပြီး မာနကြီးတယ်"လို့ ဖြေခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မ ရယ်ခဲ့မိတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ...

"သူ သိပ်ရောပြီး ခေါ်ပြောနေတဲ့ ကျောင်းသူအုပ်စုနဲ့ တန်းတူ ငါ့ကို ခေါ်ပြောစေရမယ်"လို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ က...

"ဟုတ်မှ လုပ်ပါ" ဆိုပြီး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်လေ။

"အဲဒီကျောင်းသူတွေကို မခေါ်တော့ဘဲ ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခေါ်ပြောအောင် လုပ်နိုင်တယ်သိလား"

ကျွန်မရဲ့ စိန်ခေါ်သံစကားအဆုံးမှာ သူတို့ ကိုကျောပေးပြီး တစ်ဖက် လှည့် နေလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ကျောမပေးထားရင် သူတို့ ရဲ့ လှောင်ပြီး ကို ကျွန်မ တွေ့ရမှာ မို့လို့ ပါ။ ကျွန်မကို လှောင်ပြီး ပြီးကြည့်မယ့် သူ တွေကို ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူး။ ဘယ်သူ့လှောင်ပြီးကိုမှ ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး လေ။

ရယ်စရာကောင်းတယ် မောင်။ ကျွန်မ လုပ်ရပ်က တကယ့်ကို ရယ်စ ရာ ကောင်းခဲ့တယ်လေ။ အတန်းထဲဝင်လာတဲ့ မောင့်ကို ကျွန်မ သေသေ ချာချာ ကြည့်နေလိုက် တယ်။ မောင့်မျက်လုံး ကျွန်မဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ အရောက်မှာ အလင်းထက် လျင်မြန်တဲ့ ကျွန်မအပြီးဟာ မောင့်ဆီရောက် နှင့် ပြီးသား ဖြစ်သွားပါပြီ။

တချို့က လှတယ်၊ တချို့က မလှဘူးလို့ အမျိုးမျိုးပြောနေကြတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သွားတက်လေးတွေပေါ်တဲ့ အထိ မောင့်ကိုရယ်ပြလိုက်တယ်။ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ် သွားပြီးမှ ပြန်ပြီးပြတဲ့ ကျွန်မအတွက် ပထမဦး ဆုံးသော မောင့်အပြီးလေးကို အခုထက်ထိ မြင်ယောင်နေဆဲပါ။

မောင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးရရေးဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့
ပထမဦးဆုံးခြေလှမ်းအဖြစ်မူ ပြီးမှသာ ဒုတိယခြေလှမ်းအဖြစ်
မောင့်ထိုင်ခုံရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်ပါတယ်။

"တို့ကို သဒ္ဒါဗေဒစာအုပ်လေး ခဏပေးငှားပါလားဟင်"

မောင် ကျွန်မကို မော့ကြည့်တယ်။ မောင့်အကြည့်ထဲမှာ "သူ့မှာ လည်း ရှိရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ လာငှားတာလဲ" ဆိုတဲ့ အမေးပါလာတယ်လေ။

"တို့ နောက်ဆုံးနှစ်တုန်းက စာအုပ်က သိပ်မစုံဘူး။ အခု ဆရာ သင်တာကို ပိုသဘောကျလို့ ကူးချင်လို့ ပါကွာ"

ပါးစပ်ကသာ အောက်ကျိုးပြီး ငှားနေပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲကတော့ မောင့် ကို ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ပေါင်းများစွာနဲ့ ကောက်ပေါက်ပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီ။

"ဒါဆို ယူလေ။ မနက်ဖြန်တော့ ပြန်ပေးပေါ့"

မငှားချင်ငှားချင်နဲ့ စာအုပ်လေးကို ခုံပေါ်တင်ပေးတဲ့ မောင့်ကို ကျွန်မ စာတမ်းရေးရမယ့် ကဝိလက္ခဏာသုံးကျမ်းတွဲ စာအုပ်ကြီးနဲ့ ပိတ်ရိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ့။ တကယ်လက်တွေ့မှာ တော့ ကျေးဇူးစကား လှိုင်လှိုင်ဆိုပြီး မောင့် စာအုပ်ကို တယုတယပုံစံနဲ့ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

နောက်ပြီး မောင် မမြင်အောင် မောင်နဲ့ အတန်းတူ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း မလေးတွေကို လက်မထောင်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်မ အပြောနဲ့ အညီ လုပ်ပြနိုင်တယ် ဆိုတာ သူတို့ မကြာခင် သိကြရမှာ ပေါ့။

တွေးကြည့်မိတယ် မောင်။ ကျွန်မ ကျွဲမိတဲ့ စကားနှစ်ခွန်း နွဲ့ထဲမနစ်ဖို့ အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ကျွန်မလုပ်ရပ်က တော်တော် အူကြောင်ကြောင် နိုင်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မနဲ့ အတူ မာနနဲ့ လူ ခြွေဆိုတာ ရှိနေခဲ့ရဲ့ လားတောင်မှ သေသေချာချာ မသိခဲ့ပါဘူး မောင်။

ထွေလီကာလီမုန့်တွေ မစားတတ်တဲ့ ကျွန်မဟာ နေကြာစေ့အထုပ်ကအစ အချို့အချဉ်ထုပ်လေးတွေအဆုံး ဝယ် လာပြီး မောင့်ကို ကျွေးတတ်နေပြီလေ။ ကျွန်မ နားလည်ပြီးသား စာတွေကိုလည်း နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မောင့်ကို မေး တတ်နေပြီ။ မုန့်ကျွေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် စာမေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက မောင့်ခုံဆီကူး သွားရမြဲပါ။ မောင်ကတော့ တစ်ခါမှ ကျွန်မခုံဆီကို ကူးမလာဖူးပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အတန်းထဲက လူတွေကတော့ မောင်နှင့် ကျွန်မ သူငယ် ချင်းဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောနေကြတာ အမြတ်ပေါ့။ အမြတ်ဆိုတာ ကိုယ်က ရင်းနှီးမှ ရတဲ့ အရာပါ။ အဲဒီအမြတ်အတွက် ကျွန်မ မာနနဲ့ လူ ခြွေကို ရင်းနှီးခဲ့ရပြီလေ။ မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စု (ကျွန်မက ပေးထားတဲ့ နာမည်)ကလွဲရင် ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှ စကားမပြောတဲ့ မောင်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရလို့ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိတယ်။ (ကျွန်မ အစွမ်းအစကို ဂုဏ်ယူမိတာပါ)။

ဒါပေမဲ့ မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စုနဲ့ ကျွန်မ တန်းတူမဖြစ်သေးပါဘူး။ မောင်က သူတို့ ခုံကူးသွားပြီး စကားပြောပေမဲ့ ကျွန်မခုံဆီ တစ်ခါမှ ကူးမလာ လို့ ပါပဲ။ ဘယ်ရမလဲ မောင်ရယ်။ အဲဒီကျောင်းသူအုပ်စုနဲ့ တန်းတူ ကျွန်မကို မောင် ဆက်ဆံစေရမယ်။ သူတို့ ကိုပစ်ပယ်ပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မောင် အရေးလုပ်စေရမယ်။ ကျွန်မက ပြောရင်

ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်တတ်ပါတယ် မောင်။ အဲ... အချိန်တော့ နည်းနည်းကြာမယ်ပေါ့နော။

သတိရမိပါသေးတယ် မောင်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် ကျွန်မတို့ ဌာနစာကြည့်တိုက် လုပ်အားပေးမှာ ပေါ့။ ကျွန်မတို့ Q.I အတန်းထဲက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လာပြီး လုပ်အားပေးပေမဲ့ မောင်တို့ ဂုဏ်ထူး တန်းကတော့ လူ တော်တော်စုံပါတယ်။

အဲဒီလုပ်အားပေးတဲ့ ပွဲမှာ ပဲ မောင်နဲ့ အတူ မောင့်ကျောင်းသူ အုပ်စု နဲ့ ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မကစပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါပဲ။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စုနဲ့ တန်းတူ ကျွန်မကို မောင် ခင်မင်ရင်းနှီးနိုင်ရေးပါပဲ။ စကားကျွံရင် နတ်မ ရဘူးလေ မောင်ရဲ့ ။ ကျွန်မက စကား ကျွံမိသူကိုး။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ ရှိတဲ့ မောင်တို့ အိမ်ကို ထမင်းသွားစားဖို့ (ကိုယ့် ထမင်းဘူးကိုယ်ယူပြီး စားဖို့ ပါ) အားလုံး သဘောတူညီတဲ့ နေ့မှ ကျွန်မ မောင့် အိမ်ကို မလိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ထမင်းဘူး တမင်မယူလာဘဲ အားနာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြချက်နဲ့ အညီ ဆိုင်မှာ ပဲ သွားစားခဲ့တယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျွန်မက မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စုလို မောင်နဲ့ သာမန် ရိုးရိုးခင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်မမို့ မောင့်ကို အတင်းကြီး လိုက်ခင်နေတာကိုး။ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်

ဖို့ အတွက် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အိမ်ကို လိုက်မသွားသင့်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု အောင်မြင်သွားပါပြီ။ ကျောင်း ပြန်ဖွင့်တဲ့ အချိန်မှာ မောင်က မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စုနဲ့ တန်းတူ ကျွန်မကို ခင်မင်လာ ပါပြီ။ သူတို့ ခုံဘက်ကို ကူးတတ်သလို ကျွန်မခုံဘက်ကိုလည်း တခြားသူတွေ အထူးအဆန်းဖြစ်အောင် ကူးလာတတ်နေ ပါပြီ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကဆို အံ့တွေကိုသြလို့ လေ။ ကျွန်မ ကတော့ ပြုံးမိတယ်။ မချီပြုံးပေါ့။ ကျွန်မ မာန နဲ့ ဣန္ဒြေတွေကို နှမြော လွန်းတဲ့ မချီပြုံးပေါ့။

"နင် တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကိုပစ်ပယ်ပြီး နင့်ကိုပဲ ဂရု စိုက်လာနိုင်အောင်တော့ လုပ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။"

နောက်ဆက်တွဲပြောလိုက်တဲ့ သူတို့ စကားကြောင့် ကျွန်မရဲ့ မာနနဲ့ ဣန္ဒြေ ကို နှမြောကြီးကြီးနဲ့ ပဲ အဝေးကိုနှင်ပစ်ရဦးမှာ ပါလားလို့ နားလည်လိုက်မိတယ်။

အံ့သြမိခဲ့တယ်မောင်။ လွန်မိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ခနဲ ထားလိုက်မိတဲ့ အတွက်ပေါ့။ ကျွန်မထားမိတဲ့ ရည်းစားဟာ မောင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သာ သိသွားရင် သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အံ့အံ့နဲ့ သြသြလို့ နာမည် ပြောင်းယူရမယ့် အထိကို အံ့သြသွားကြမှာ ပါ။ (ကျွန်မနဲ့ မောင်သာ လမ်းခွဲသွားကြတယ်

။ သူတို့ ခမျာ အခုထိ ကျွန်မနဲ့ မောင် ချစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ အတိအကျ မစွပ်စွဲနိုင်ပါဘူး)

ကျွန်မနဲ့ မောင် ခင်မင်မှု ငါးလအရောက်မှာ မောင်က ကျွန်မကို စာ ပေးခဲ့တယ်။ မောင့်ရည်းစားစာဟာ ဘယ်သူ့ရည်းစားစာနဲ့ မှ မတူဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောရဲတယ်။ ကျောင်းစာနဲ့ ရည်းစားစာကို ရောရေးပေးလိုက်တဲ့ မောင့် ဉာဏ်ကို ချီးကျူး မိပါတယ်။

ဖြစ်ပုံက ကျောက်စာဆရာမကြောင့် ပါပဲ။ ဆရာမက ကျောက်စာကို ရောမ အသံထွက် အက္ခရာနဲ့ ဖလှယ်ရေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ရောမ အသံထွက် အက္ခရာ တွေကို တစ်လုံးမှ မမှတ်မိတော့တဲ့ ကျွန်မဟာ မောင့်ကို အားကိုးတဲ့ အကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ မပြောဘဲသိနေ တဲ့ မောင်က ရေးပေးမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အတန်းတွေပြီးသွားလို့ ပြန်ခါနီးမှာ မောင်က ကျွန်မကို စာရွက်တစ် ရွက် လာပေးပြီး...

"အဲဒီထဲမှာ ရေးထားတယ်"ဆိုပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မက တော့ မောင့်စာရွက်လေးကို အမှတ်တမဲ့ပဲ လွယ်အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက် မိတယ်။ အိမ် ရောက်မှ ဖတ်ကြည့်တော့ ပထမစာမျက်နှာမှာ ဗျည်း၊ ဒု တိယစာမျက်နှာမှာ သရ၊ အသတ်နဲ့ သံယုဂ်တွေကို ရေးထားတာ တွေ့ရ တယ်။ အဲ... ထူးခြားတာက တတိယ စာမျက်နှာမှာ ပေါ့။

ချစ် = khyac

သည် = san

ယုံလား = yum lanh

ဩက် = ok

သင် = skhan

ဆရာ = cha ra

မောင့်လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ ရည်းစားစာတစ်ဝက်
ကျောင်း စာတစ်ဝက်ကြောင့် ကျွန်မ ပျော်မိတယ်။ ကျွန်မက မောင့်ကိုချစ်
နေလို့ လား။ ဟင့် အင်း... မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်ရဲ့ ဒီစာလေးဟာ မောင့်
ကျောင်းသူအုပ်စုကို ပစ်ပယ် ပြီး ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မောင်
ဂရုစိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ထောက်ခံချက် တစ်စောင် ဖြစ်နေလို့ ပါ။

ထူးဆန်းခဲ့တဲ့ မောင်။ ကျွန်မစိတ်တွေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားရတာကို က
ကျွန်မအတွက် အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ။

ကျွန်မဆီက အဖြေရပြီးလို့ တစ်ပတ်အကြာမှာ ကျွန်မစကားအရ
မောင် ဟာ မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စုကို ရှောင်ဖယ်တတ်နေပါပြီ။ တစ်လ
လောက်အကြာ မှာ တော့ မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စုနဲ့ မောင်ဟာ လုံးဝ စကားမပြောတဲ့
အဆင့်ကို ရောက် ခဲ့ပါပြီ။ ထို့အတူ မောင်သည် စာအကြောင်း ဆွေးနွေးသလိုလိုနဲ့
ကျွန်မခုံဆီကို တစ်နေ့လေးခါလောက် ကူးတတ်နေပါပြီ။

ကျွန်မ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က "နင် သိပ်တော်တယ်"ဆိုပြီး ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ရွှေမန်းမှာ မြီးရှည်အဝကျွေးပါတယ်။ သူတို့ ကျွေးတဲ့
မြီးရှည် ကျွန်မ လည်ချောင်းထဲရောက်သွားချိန်မှာ ကျွန်မ ရင်တစ်ခုလုံး
သိမ့်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပါတယ် မောင်။ ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။

မောင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်သွားပြီ ဆိုတာကိုလေ။

တကယ်ပါ မောင်။ ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မစကားဆို တစ်ခွန်းမကျန် နားထောင်ခဲ့တဲ့ မောင့်လုပ်ရပ်။ ကျွန်မကို အမြဲတစေ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ မောင့် အပြုအမူ တွေကြောင့် မောင့်ကို ကျွန်မ ချစ်မိသွားတာလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ပါဘူးမောင်။ ကျွန်မအပေါ် သိပ်ချစ်လွန်းအားကြီးတဲ့ မောင့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ စွမ်းအားကြောင့် ကျွန်မ မောင့်ကို ပြန်ချစ်မိသွားတာပါ။

ကျွန်မ မောင့်ကို "ချစ်တယ်"လို့ အဖြေပေးခဲ့တုန်းက မောင့်ကို လုံးဝ မချစ်ခဲ့ပါဘူးမောင်။ အဲလိုမျိုးမှ အဖြေမပေးခဲ့ရင် မောင်ဟာ မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စု ထက်ပိုပြီး ကျွန်မကို အရေးတယူ လုပ်မှာ မဟုတ်လို့ ပါ။ ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်း အတည်ဖြစ်ဖို့ အတွက် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့ရတယ်။ (အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ အမိုက်မဲဆုံး လုပ်ရပ်တစ်ခုပါ)။ ဟန်ဆောင် ကောင်းလွန်းရင် တကယ့် အစစ်နဲ့ တူသွားကြတယ် မဟုတ်လား။ ချစ်ဟန်ဆောင် ကောင်းလွန်းတဲ့ ကျွန်မ ဟာလည်း တကယ့်အချစ် ဖြစ်သွားတယ်လေ။

သိပ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိပါတယ် မောင်။ ပြဿနာရဲ့ အစက ဘယ်သူလဲ။ သက်ဆိုင်သူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ မာနတွေပါပဲမောင်။ မောင်နဲ့ ကျွန်မ စချစ်ကြတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ ကြပေမဲ့ ကျွန်မ Q.II, မောင် Final Year Hons. ရောက်တဲ့ နှစ်မှာ အတန်းထဲက ရိပ်မိနေ

သလို မောင့်အိမ်ကလည်း ရိပ်မိနေပြီလေ။ အတန်းထဲက လာစပ်စုတဲ့ သူတွေကို ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး ငြင်းပြီး ပြန်စွာလိုက်ပါတယ်။ (သူတို့ လည်း ဘာကိုမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြပြီး တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မပြောနိုင်ကြဘူးလေ။) အဲဒါကလည်း မောင့်ကြောင့် ပါ။ မောင့်မေမေက ကျွန်မတို့ ဌာနမှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ပါ။

"မောင်တို့ နှစ်ယောက် အကြောင်းကို မေမေ မေးနေတယ်။ မောင် မဟုတ်ဘူး လို့ ငြင်းထားတယ်"

"မေမေက မောင့်ကို မိန်းကလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ပြောထားတယ်။ အဓိကက မောင် MA မရမှာ စိုးလို့ ပါကွာ"

"မောင်တို့ နှစ်ယောက် ခပ်တန်းတန်း ပြန်နေကြရင် ကောင်းမယ်နော်"

တစ်ခါမက၊ နှစ်ခါမက အခါခါ ကြားနေရတဲ့ မောင့်စကားတွေပါ။ ကျွန်မကတော့ ပြုံးနေမိပါတယ်။ ကျွန်မအပြီးထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေ ပါနေတယ်။ မကျေနပ်မှုတွေ ပါနေတယ်ဆိုတာ မောင် သတိထားကြည့်မိဖို့ ကောင်းပါတယ်။

မနှစ်က မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စုနဲ့ မောင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတာကို မောင့်မေမေ တားခဲ့သလား။ ဘယ်တားမလဲနော့။ မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စုထဲက တစ်ယောက်သောသူရဲ့ အမေက ကျွန်မတို့ ဌာနမှာ မောင့်အမေထက်ပိုပြီး အရေးပါတဲ့ သူ ဖြစ်နေတာကိုး။

မူလတန်းပြ ဆရာမဖြစ်တဲ့ ကျွန်မ မေမေကို ပါမောက္ခကြီးဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သလို ဘယ်သူမှ လည်း လုပ်လို့ မရပါဘူး။ အထက်တန်းပြ ဆရာမဖြစ်တဲ့ ကျွန်မဖေဖေကို မောင့်ကျောင်းသူအုပ်စု စီးသလိုကားမျိုး စီးချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ပူဆာနိုင်စွမ်း ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး

မောင်။

ကျွန်မ တစ်ဘွဲ့ရပြီးပေမဲ့ နောက်တစ်ဘွဲ့ ထပ်ယူချင်လို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ပါ။ MA ရဖို့ သေချာလောက်အောင် စာတော်နေတဲ့ မောင်ဟာ ကျွန်မကြောင့် ပညာရေးဘက် လျော့နည်းမသွားနိုင်သလို မောင့်ကြောင့် လည်း ကျွန်မ ပညာရေး မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ချစ်ကြတာ အခု ချက်ချင်း လက်ထပ်ဖို့ ချစ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ရည်မှန်းချက် မြင့်မြင့်ထားပြီး အလုပ်အကိုင် ကိုယ်စီရှိမှ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ မှန်းထားကြသူတွေပဲ။

ဒါတွေ မောင် အားလုံးသိလျက်နဲ့ ဘာကိစ္စအတွက် မောင့်မေမေ ဆုံးမစကားတွေကို လာပြောနေရတာလဲ။ ကျွန်မမာနကို ချိုးဖျက်နှိမ်နင်းနေတဲ့ မောင့်မိသားစုထဲက စကားတွေကို ကျွန်မ မကြားချင်တာ မောင် မသိဘူးလား။

ကိုယ့်ကို မနှစ်သက်လက်မခံချင်တဲ့ အသိုက်အဝန်းကြားမှာ ခေါင်းငုံ့ ခူးထောက်ဝင်မယ့် ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမတွေထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူးဆိုတာ မောင်နဲ့ အတူ မောင့်မိသားစု နားလည်သွား စေရမယ်လေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ပါတယ်။ ဘာအကြောင်း ပြချက်မှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိဘဲ လမ်းခွဲစကား ပြောလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မောင့်မျက်နှာဟာ အံ့ဩရိပ်တွေဝေလျက်ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်ခြင်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပျော့ညံ့ခြင်း ဆိုတဲ့ အရိပ်အငွေ့ကို

မောင့်မျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

မောင်နဲ့ ချစ်ခဲ့ရတာလည်း မာနကြောင့် ။ လမ်းခွဲရတာလည်း
မာနကြောင့် ။ မာနနဲ့ စပြီး မာနနဲ့ ဆုံးတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ လွမ်းမောစရာ
မကောင်းပါဘူး မောင်။

ဒါပေမဲ့...

မာနရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်မအသည်းနှလုံးကတော့...။

ငြိမ်းငယ်

အမှတ် ၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၉၀ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။
